

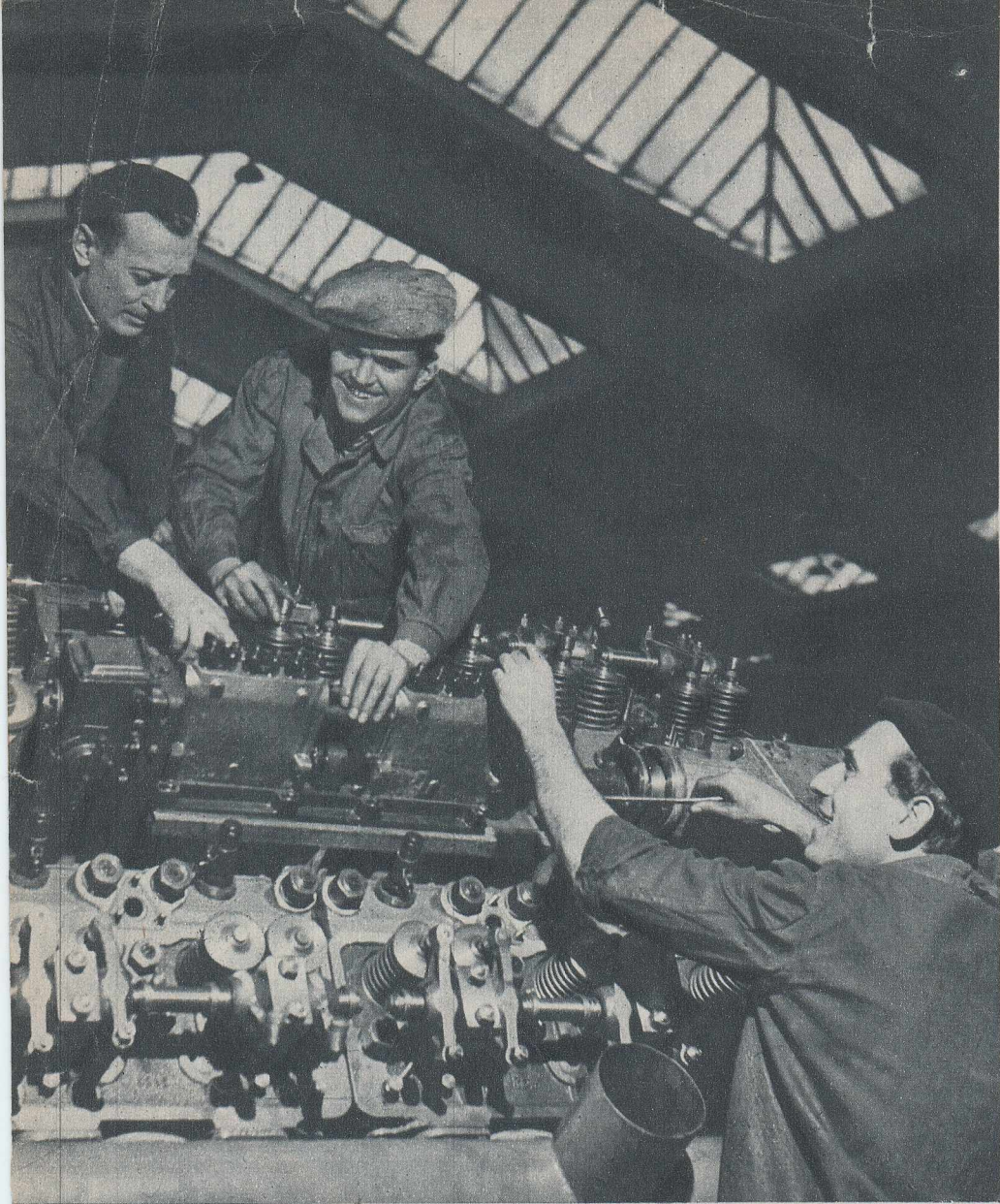
Fata cu violoncelul.
(Pagina 7)
Fotografie de
Bazil DUNĂREANU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 7 (351) - 17 februarie 1962

ANGAJAMENTE ÎNSUFLEȚITE ÎN ÎNTRECEREA SOCIALISTĂ

Întrecerea socialistă a oamenilor muncii din fabrici, uzine, șantiere, unități socialiste din agricultură, se desfășoară din plin în întreaga țară sub semnul mărețelor obiective stabilite de cel de al III-lea Congres al partidului, pentru desăvârșirea construcției noastre socialiste.

Planul pe anul 1962 — își propun oamenii muncii — să fie motorul unui nou avânt al întrecerii desfășurate pe baza criteriilor stabilite de direcțiile C. C. al P. M. R. Analizând în cadrul unor însuflețite adunări posibilitățile și rezervele de care dispune fiecare sector, secție și loc de muncă, muncitorii, tehnicienii și inginerii își iau noi angajamente în legătură cu îmbunătățirea calității produselor, cu creșterea productivității muncii, cu realizarea de economii peste plan.

În imaginile noastre, aspecte din câteva întreprinderi în aceste zile în care colectivele respective au trecut la realizarea angajamentelor lor.

Fotografii de Elena GHERA,
Eugen IAROVICI, B. DUNĂ-
REANU, S. STEINER și TRAIAN
PROSAN

Prin gospodărirea cu grijă a metalului vom economisi peste 1.200 de tone — s-au angajat, printre altele, metalurgiștii uzinelor „23 August” din București.

Printre fruntașii întrecerii pentru reducerea consumului de metal se află și echipa formată din Dumitru Vîrtej, șeful echipei, Nicolae Bahnea și Spiru Vasiliu montori la secția montaj general (motoare M.G. de 450 c.p.)

— Angajamentul secției dv. tovarășe Gavrilă, în cadrul întrecerii socialiste, se pare că a fost încă un prilej de bucurie pentru colectivul în care lucrați...

Marin Gavrilă, maistrul la secția distilare atmosferică a rafinării Ploiești, ne-a întrerupt, ghicind întrebarea:

— 1.506.000 lei. Nu-i puțin. Atît ne-am angajat să obținem din cantitățile sporite de produse pe care le vom da peste plan. În afară de aceasta, vom reduce consumul de materiale auxiliare (abur și combustibil) cu cîte 500 tone. Iar în privința pierderilor la produse, ne vom strădui să le reducem cu 100 de tone.

— Ce v-ați propus să întreprindeți pentru a realiza toate acestea?

— Ne vin în ajutor, în primul rînd, noile procedee tehnologice, pe care le vom aplica la neutralizarea țiteiului și desalinarea țiteiurilor asfaltose-uleioase. Prin cuplarea a două instalații de distilare vom realiza serioase economii de combustibil. Pentru a înlătura orice deficiențe ce se vor putea ivi pe parcursul procesului de producție, vom înlocui plăcile tubulare intermediare din cuptoarele instalației atmosferice nr. 1. Acestea sînt doar o parte din măsurile care ne vor asigura realizarea angajamentului.

Din angajamentele colectivului întreprinderii „Flacăra roșie”, deținătoarea drapelului de fruntaș pe ramura piele-încălțăminte:

La piele box, calitatea I va crește de la 26% la 28%, la talpă bovine, calitatea I va crește de la 72% la 74%. Planul producției globale și planul producției marfă vor fi îndeplinite și depășite cu 1%. Se vor realiza economii peste plan în valoare de 1.500.000 lei și beneficiile peste plan vor fi în valoare de 1.200.000 lei. Se vor crea 150 modele noi de încălțăminte și 200 de modele de marochinărie.

În fotografii: ① Colectivul întreprinderii aprobă prin aplauze entuziaste aceste angajamente. ② Croitorul de piele Marin Andreescu, fruntaș în producție, își ia angajamente în numele brigăzii pe care o conduce și în numele său personal. ③ Marin Andreescu, la locul său de muncă, este hotărât să-și respecte angajamentele luate, de a da lunar o economie de 1.000 decimetri pătrați de piele și o calitate de 99,3%.

În anul 1962 constructorii Trustului nr. 1 din București au de îndeplinit importante sarcini. Dezbătând rezultatele obținute anul trecut în întrecerea socialistă, constructorii de pe șantierele trustului s-au angajat:

Să scurteze durata de execuție a unor obiective industriale:

Fabrica de radiatoare și băi, fabrica de obiecte sanitare „Porțelanul”, fabrica de prefabricate „Progresul” (dezvoltare) ș. a.

Să mărească gradul de industrializare a lucrărilor de construcții prin:

— Creșterea productivității muncii cu 4,5% față de anul 1961.

— Buna organizare a șantiierelor și gospodărirea materialelor.

— Economii la prețul de cost de 7.500.000 lei prin reducerea consumului specific de materiale.

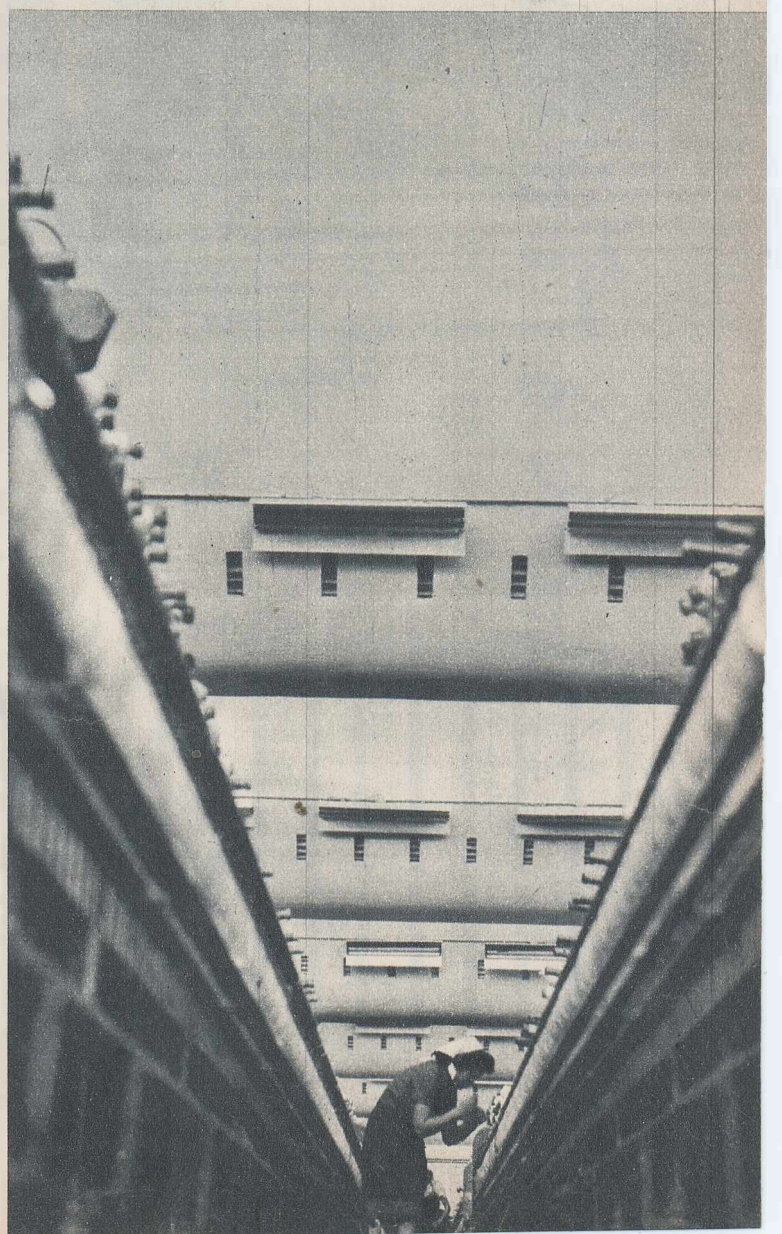
Se vor realiza beneficii peste plan în valoare de 450.000 lei.

În fotografie: Vasile Andrei, șeful brigăzii de fierari-betoniști de pe un șantier al trustului.

Filatoarele de la „Filatura românească de bumbac” s-au angajat să îmbunătățească calitatea produselor, producând fire cardate și pieptănate de calitatea A în proporție de 88,4%, îmbunătățind până la sfârșitul anului calitatea firelor cu 30% la fuzele noi instalate, care merg în clipa de față cu viteze reduse; de asemenea s-au angajat să mărească productivitatea muncii, față de indicele planificat, cu 0,5%, să realizeze 400.000 lei economii și 500.000 lei beneficii peste plan, precum și o economie de 16 tone bumbac puf, reducând consumul specific de materie primă.

În aceste zile, primele bobine din cele 45.000 kilograme fire peste plan au și văzut lumina zilei.

În fotografie: un aspect dintr-o hală de ringuri a fabricii.

Sîntem gata!...

ȘI COBORÎT O DATĂ CU NOI ÎN GARA CIOARA-DOICEȘTI DIN TRENUL CARE STRĂBATE ÎN LINIE FRÎNTĂ, CÎMPIA BĂRĂGANULUI. NU, N-AȘI GREȘIT DE LOC CÎND AȘI IDENTIFICAT GRUPUL DE CLĂDIRI DIN FAȚĂ. SÎNT ALE STAȚIUNII DE MAȘINI ȘI TRACTOARE CIOARA-DOICEȘTI, RECENT DECORATĂ CU ORDINUL MUNCII CL. I. DACĂ VREȘI SĂ LUAȘI CUNOȘTINȚĂ DE PREOCUPĂRILE HARNICULUI COLECTIV DE AICI, ÎNSOȚIȚI-NE.

Panoul de onoare cu chipurile fruntașilor e așezat pe un loc bine ales. E la vedere, cum s-ar spune. O dată ce ai depășit poarta stațiunii și ai făcut la stînga, începi să străbați o alee dimensio-

În zilele cînd am făcut reportajul de față, viscolul cuprinsese întreg Bărăganul, iar brigada a 8-a de tractoare de la S. M. T. Cioara-Doicești, condusă de Neacșu S. Ion, înfruntînd ascuțișul viforului trecea în revistă tractoarele pregătite pentru campania agricolă de primăvară.

nată și pentru vehicule, subliniată pe ambele părți de un gard viu. Panoul se ivește curînd. De aici ai și perspectiva spre club, spre dormitoare și spre „Strada apartamentelor”.

Neacșu S. Ion n-a spus la nimeni, dar se vede că nu-i mulțumit de felul cum i-a apărut chipul la panou. Nu-i vorba de rețușurile care se cuveneau și cu atît mai mult de unele amănunte vestimentare. Cînd fotograful i-a solicitat prezența în fața aparatului, Neacșu nu cobora din tren și nici nu venea de la vreo nuntă. Tocmai atunci termina de lămurit unele treburi cu un tractorist și urma să facă „în paralel” două

lucruri, cu rezultate imediate. Cine-i de vină? El! În acele fracțiuni de secundă nu o dată, a spus: „Mai repede!... Mă grăbesc!”

Iată-l acum pe Neacșu S. Ion, șeful brigăzii de tractoare nr. 8, stînd comod pe un scaun din biroul inginerului șef. Arată cu totul altfel decît în poză. E un bărbat atrăgător și — de ce n-am spune? — chiar frumos. Mișcările feței, gesturile, felul de a vorbi trădează spirit practic și tenacitate. Socotînd după anii pe care îi împlinește, îți dai seama că și Neacșu a făcut parte din generația „desculților”. Copilăria nu și-a trăit-o cu adevărat, în schimb lu-

mina nouă i-a arătat drumul deschis și larg al înnoirilor atunci cînd urca treptele tinereții. Socialismul i-a adus și lui Neacșu o viață demnă și fericită, din care a dispărut gustul amar al pîinii cîștigate la stăpîn.

Șeful de brigadă s-a născut aici, în Cioara-Doicești. E fiu de colectivist. Tot din aceeași comună și tot fii de colectivști sînt și tractoriștii din brigada sa. Sînt legați de aceste locuri, cum e legată Dunărea de Bărăgan. Ce spune Neacșu?... „Nu pot lăsa să treacă o zi fără să fac un drum la gospodăria agricolă colectivă „9 Mai” din comuna noastră. Pe ogoarele acestei gospodării lu-

crează permanent brigada noastră de tractoare. Cu alte cuvinte sîntem membrii aceleiași familii și avem aceleași interese”.

Brigada condusă de Neacșu nu se dezlipește de locul unde se hotărăște soarta recoltei. Tractoriștii cunosc bine solul pe care lucrează, comportarea lui la uscăciune și la umezeală, cît și nevoia lui de îngrășăminte, tot atît de bine cum îi sînt cunoscute unui agronom cu experiență. Are șeful de brigadă un carnet pe care-l răsfoiește tacticos. Noi l-am numi „jurnalul colaborării”. S-au îngrămădit pe filele acestui jurnal multe însemnări făcute anul trecut în timpul campaniilor. Di-

rectivele privitoare la întrecerea socialistă au constituit și pentru el un puternic imbold. Pe frig, pe arșiță, în piept cu vînturile Bărăganului șeful de brigadă, alături fie de președinte, fie de brigadieri, se afla pe postul de controlor al calității neadmițînd nici un rebut, nici o abatere de la legile agrotehnicii moderne. Rezultatele? Producții mari la hectar. Numai de pe lotul lucrat de tractoristul Măngîrea Gheorghe, colectivității au strîns 3.800 kg porumb boabe la hectar.

Neacșu părăsește biroul. Se duce direct la colectivă. Președintele l-a anunțat că astăzi dimineață se discută planul de producție pe 1962. Trebuie să fie de față și șeful brigăzii de tractoare, căci „interesele sînt aceleași”.

Ne uităm pe hîrțile dispecerului să vedem care este situația tractoarelor din brigada a opta. E clar: toate tractoarele sînt revizuite și reparate.

★

...Cu zgomotele surde, cu comenzile care uneori se fac la cea mai înaltă tonalitate, cu bătăile ritmice ale motoarelor te familiarizezi în scurt timp, mai ales cînd oamenii fac oficiul de gazde în modul cel mai plăcut... Am intrat în atelierul de revizie și reparații. S-a oferit să ne fie ghid inginerul mecanic al stațiunii, pe nume Paul Stănică, originar din părțile Slatinei, specialist cu o vechime de cîțiva ani buni pe Bărăgan. Ne conduce pe la toate sectoarele de lucru. Iată: pe acest banc motoarele sînt supuse la probe... Dincolo se verifică pompele de injecție și aparatele de ridicat... Podul rulant transportă o piesă dintr-un sector într-altul...

De la bun început ne dăm seama că în această atmosferă de muncă guvernează un principiu: cu cît mașinile și tractoarele sînt mai bine puse la punct în timpul iernii, cu atît ele vor putea fi folosite în mai mare măsură fără întrerupere și cu întreaga capacitate de lucru în restul anului. Se lucrează după un plan concret de muncă — alcătuit pe baza directivelor privitoare la întrecerea socialistă pe anul 1962 — cu mult simț gospodăresc. Observațiile noastre capătă și mai mult contur în urma celor spuse de inginer: „S-au creat din timp condiții ca reparațiile să fie făcute la vreme și de cea mai bună calitate. Au fost revizuite utilajele de atelier, au fost verificate minuțios mașinile existente, ne-am aprovizionat din timp cu piese de schimb. Și

Cercul de lecții practice are un rol important în pregătirea profesională a tractoriștilor. Inginerul mecanic Paul Stănică — al doilea din stînga — descrie și explică funcționarea pompei de injecție a tractorului universal.

încă ceva: înainte ca tractoarele să înceapă a „curge” spre ateliere, noi știam de-acum ce volum de lucrări aveam de executat”.

Intr-adevăr, totul a fost pregătit din timp: toate notele, atît cele majore cît și cele minore ale prologului dinaintea bătăliei pentru recolte bogate.

Ne oprim în dreptul unui banc de probă. Doi oameni de vîrstă diferite își comunică părerile. Inginerul face prezentările: „Gheorghe I. Gheorghe, șeful nostru de atelier și Dulman Nicolae, unul din cei mai buni tractoriști ai stațiunii”.

Ascultăm discuțiile purtate. Nu ne angajăm. Sînt de strictă specialitate. Desprindem însă un aspect care capătă tot mai multe înțelesuri, pe măsură ce-l aprofundăm. Dulman Nicolae și-a adus tractorul în atelier doar pentru o revizie mai atentă și nicidecum pentru a-l transforma în obiectul unui tratament de durată. În anul care a trecut Dulman a realizat cu tractorul său 1.315 hantri fără nici o reparație. Acum, doar la diferențial se aude o bătaie la viteza a patra și motorul a început să pretindă ulei peste normal. Lucrurile sînt semnalate șefului de atelier, de către tractorist. Acesta este aspectul. Care sînt însă înțe-

lesurile? Dulman nu este numai omul de la volan, nu este numai acela care impune o manevră tractorului în geometria ogorului pe care-l lucrează; înainte de toate el este un cunoscător al mașinii, un protector al ei, un mecanic cu experiență. Dulman Nicolae răspunde „cailor-putere” pe care-i stăpînește cu o altă unitate de măsură, unitate ce se încetățenește temeinic în dicționarul muncitorului înaintat: „conștiință-putere”.

Întinsa cîmpie a Bărăganului se odihnește în momentul de față, cu toate că nici acum nu și-au pierdut rezonanța succesele obținute de gospodăriile agricole colective, pe ogoarele cărora lucrează mecanizatorii stațiunii. Cifrele care urmează cer să fie luate în evidență: 3.800, 4.900, 5.250 nu sînt altceva decît recoltele-record la hectar obținute de colectivități, de pe suprafețele cultivate cu porumb. Apoi, pe alte coloane se adaugă alte cifre: 1.610 și 3.111, reprezentînd producțiile medii de porumb boabe și de floarea-soarelui obținute pe raza de activitate a stațiunii. În toamna care a trecut, mecanizatorii, în colaborare cu colectivității, au pregătit pe suprafețe neirigate patul germinativ pentru 5.000 kg porumb boabe la hectar.

Sînt cifrele unei aritmetici, care pe drept cuvînt o putem numi „aritmetica belșugului” și la care tractoriștii din comuna Cioara-Doicești au rezervat toate drepturile de coautori.

În același timp însă în atelier se scrie primul punct de pe ordinea de zi a asaltului de primăvară.

★

Vizita se apropie de sfîrșit. Pe inginerul mecanic nu-l supără de loc un scurt interviu, cu toate că acest punct n-a fost prevăzut în planul său de lucru.

Prima întrebare: „Ce volum de lucrări ați planificat pentru anul 1962?”

Panză — inginerul socotește — apoi răspunde concis: „94.555 de hantri”.

A doua întrebare: „Ce calificativ se poate da reparațiilor executate?”

Răspuns (inginerul zîmbește cu înțeles): „În primul rînd trebuie să arătăm că sîntem gata. Tractoarele sînt pregătite pentru noua campanie agricolă, iar în ceea ce privește calificativul, îl vom primi în etapele marșului care începe.

Ion SAVA

Fotografii de S. STEINER

În timp ce afară viscolește — adăpostite în atelierele de reparații ale S.M.T.-ului — tractoarele sînt pregătite pentru obținerea de recolte bogate.

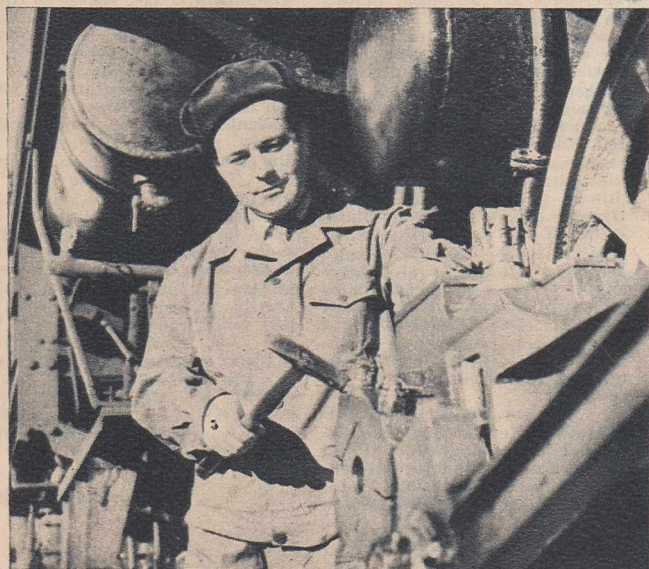

La mijlocul lui februarie, în fiecare an, aniversăm eroicele lupte din ianuarie-februarie 1933 ale muncitorilor ceferiști și petroliști, organizate și conduse de partid. Trăind în luminoșii ani ai socialismului, oamenii muncii obișnuiesc ca la celebrarea sărbătorii lor scumpe să facă bilanțul realizărilor pe care le-au dobândit și să-și ia noi angajamente pentru succese și mai mari în producție. Pe aceste coordonate, feroviarul Românii socialiste au înscris succese pe care le dovedesc grațiu lapidar al cifrelor: planul de transport pe 1961 a fost îndeplinit în proporție de 103,7 la sută la parcurusul mărfurilor și 102,3 la sută la parcurusul călătorilor. Intrecerea pentru o înaltă calitate a transporturilor a căpătat caracter de masă. În 1961, ca-

Asemenea angajamente și-au luat multe unități de cale ferată.

Grija partidului și guvernului pentru ceferiști se reflectă în preocupările pentru îmbunătățirea substanțială a condițiilor de muncă și de viață. În depourile de locomotive, în secții de întreținere, în stații și ateliere se introduce tot mai intens mecanizarea. Dovada griji pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă poate fi exprimată și în cele peste 300 milioane lei care au fost cheltuiți în acest scop în ultimii ani.

Pentru destindere și pentru îmbogățirea cunoștințelor, feroviarilor le-au fost puse la dispoziție numeroase cluburi, săli culturale, biblioteci. Burghezia le-a dat ceferiștilor cocioabe propătite în pari, curbe de sacrificiu și rafale de mitra-

↑

Mecanicul de locomotivă Vlad Octavian din depoul de locomotive Caransebeș este unul dintre fruntașii întrecerii socialiste.

↑

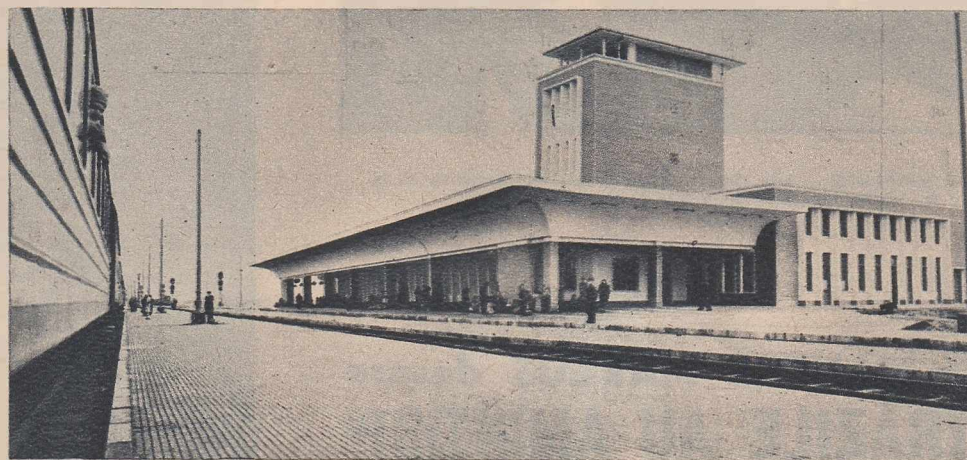
Depoul de locomotive C.F.R.-călători București. Înainte de a lua locomotivele în primire, mecanicii Ion Ionescu și Marin Negoită și fochiștii Traian Tară și Ion Suditu primesc îndrumări din partea mecanicului instructor Al. Laza.

pacitatea de transport a căilor ferate a sporit simțitor și împrecună cu ea a crescut viteza medie comercială. Anul 1961 și-a spus un cuvânt răspicat în domeniul înzestrării căilor ferate cu tehnica modernă. Îmbunătățirea stării liniei de cale ferată prin reparații de calitate, extinderea centralizării electrodinamice a stațiilor, construirea de noi gări, iată câteva dovezi care arată hărnicia feroviarilor și dezvoltarea pe linia tehnicii înalte a transporturilor în anii desăvârșirii construcției socialiste.

Anul 1962 va însemna pentru calea ferată, pentru feroviar, pentru toți oamenii muncii, un an de succese și mai mari. Transportul feroviar va primi 35 de locomotive diesel-electrice, precum și un important număr de noi vagoane de călători și marfă. Lucrările de centralizare electrodinamică a stațiilor și extinderea blocului automat de linie vor cunoaște în 1962 noi realizări.

Cei ce muncesc în industria petrolieră au, de asemenea, mari succese. În acest an ei se angajează să mărească vitezele de lucru în foraj, să îmbunătățească calitatea produselor petroliere, să reducă prețul de cost și să scurteze termenul de punere în funcțiune a conductelor magistrale de țitel și gaze.

În aceste ultime zile, în toate unitățile de cale ferată muncitorii feroviar, ca și cei petroliști, s-au întlnit în cadrul unor însuflețite adunări. Pe baza directivelor C. C. al P.M.R. cu privire la principalele criterii ale întrecerii socialiste ei și-au luat noi angajamente pentru a îndeplini și depăși planul, pentru a îmbunătăți necentenit calitatea transporturilor. Depoul de locomotive București-Triaș, bunăoară, s-a angajat să mărească indicele de utilizare a locomotivelor, să remorcheze peste 1.000 trenuri cu tonaj sporit, să reducă timpul de imobilizare a locomotivelor în reparații.

În urma creșterii traficului feroviar, la Roșiori a fost construită anul trecut o nouă gară.

Heră. Socialismul le-a dat salariu pe merit (în 1961 cistigurile medii ale lucrătorilor feroviar au crescut cu 5,4 la sută față de anul anterior), sănătatea muntelui și a mării, nenumărate apartamente (vezi noua Cale a Griviței); socialismul a dat ceferiștilor cale liberă pentru a-și aduce contribuția lor prețioasă la înfrumusețarea vieții noastre. Mîndri de tradițiile lor revoluționare, conduși de intelptul nostru partid, ceferiștii și petroliștii se găsesc astăzi în primele rânduri ale muncii și luptei puse în slujba patriei socialiste.

La trustul de foraj Pitești s-a pus în funcțiune o turbobază unde se repară și se verifică turbinele pentru foraj.

COPERTA NOASTRĂ

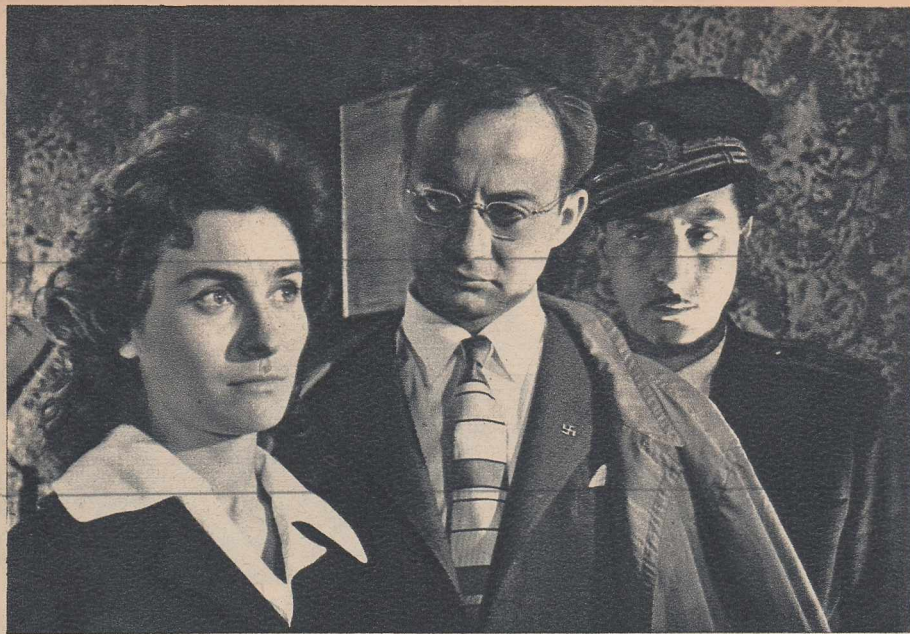
...Din șanțul de lângă drum răzbătea un suspin. S-a apropiat. În șanț, învelit în cteva zdrențe, zăcea un copil. O fetiță. Cuminte și indiferentă la tot ce se întimpla în jur, scincea. A ridicat-o încet, cu grija și apoi a strîns-o la piept, într-un gest matern. A doua zi, cu acte în regulă, a înfiat-o. Și astfel, sora de caritate Zoe Tăbăcaru a devenit mamă, iar Maria-Ana a devenit copilul unei mame. Era în anul de foc 1942...

În 1947 locuiau la Tirgoviște. Atunci, la cinci ani, fetița a devenit „artistă”: dansa în echipete de amatori ale uzinelor metalurgice „1 Mai”-Tirgoviște. La șase ani a început să învețe pianul, iar în 1954 a intrat la Școala medie de muzică din București. Profesorul Orlov i-a condus primele arcușuri pe violoncel. Copilul, care în primele zile de viață fusese legănat în țiuitul bombelor, nu și-a alterat urechea muzicală. Maria-Ana Tăbăcaru este în prezent violoncelistă în cadrul orchestrei simfonice din Galați. Și din 1959 plină azi a cîntat în peste 200 de concerte, de asemenea într-un cvartet de femei și a făcut ilustrații muzicale într-o serie de concerte-lectie. Pe țărîm obștească, utemista Tăbăcaru mucește tot atât de frumos ca și violoncelista.

★

Nimic ieșit din comun: fapte simple, omenești, relatate sec, așa cum le înțlnesti într-o autobiografie. Și totuși, în această mică poveste stă ascuns un fapt deosebit: analogia dintre modul în care s-a dezvoltat fata cu violoncelul și cel în care s-a dezvoltat mișcarea artistică (și nu numai artistică) gălățeană, (și nu numai gălățeană) în slujba căreia și-a pus înclinațiile.

B. D.

Doina (Antoaneta Glodeanu) a fost adusă la interogatoriu. Ancheta o conduce astăzi nu comisarul (Toma Caragiu), ci inspectorul venit de la centru (Const. Dinulescu).

Ciudată întâlnire între doi îndrăgostiți... Ana (Maria Dumitrache) se comportă ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată pe Victor (Valeriu Paraschiv).

Cu regizorul MANOLE MARCUS despre filmul „STRĂZILE AU AMINTIRI”

Primul lucru pe care un film îl destăinuie despre sine însuși — înainte chiar de a-și arăta fotografiile — este titlul. Ar trebui deci să înțelegem luând drept bun ce ne sugerează titlul, că filmul pe care l-ați realizat e un film al aducerilor aminte?

— Într-un fel, da. Un scriitor lucrează în zilele noastre la un roman ce evocă oameni și întâmplări din urmă cu aproape douăzeci de ani — acesta este pretextul dramaturgic al filmului; pe ecran apare de fapt povestirea scriitorului. Deși amintirea — cum e și firesc — se leagă de noțiunea trecutului, filmul

nostru nu este nicidecum în afara prezentului: evocarea luptei din ilegalitate a comunistilor este un act artistic ce intră cu drepturi depline în sfera actualității.

— Si ce ne va istorisi — prin intermediul dv., al cineaștilor — scriitorul?

— Doriți, cu alte cuvinte, să vă dezvălui subiectul? Iată o treabă pe care n-o face niciodată cu plăcere un regizor: de ce să fure spectatorului posibilitatea de a comunica direct cu filmul? Nu vă voi spune deci finalul, ci doar începutul: Doina Dobre, o tânără muncitoare comunistă, este arestată în timp ce mergea la o întâlnire conspirativă. Filmul e povestea anchetării ei.

— Deduc, deci, că e un imn

închinat forței morale a comunistilor.

— Da, e un film în care am încercat să arătăm din ce metal prețios sînt făcuți comunistii, fiil cei mai buni ai poporului. Ne-am străduit însă să excludem orice accent retoric. Acestei intenții i-am subordonat toate mijloacele și metodele noastre artistice.

— În ce sens?

— Am filmat, de pildă, tot timpul numai în decoruri naturale: pe străzile din Tirgoviste, la rafinările din Ploiești... Nici chiar cele douăsprezece interioare ale filmului n-au fost turnate pe platourile de la Buftea, ci tot prin diferite clădiri din cele două orașe. Aceasta dă

filmului un aer de autenticitate, de adevăr deplin — sau cel puțin o asemenea intenție am năvrit noi. Vă dați deci seama că specificul acestui sistem de filmare l-a dus și pe operator la căutarea unor soluții noi de iluminare, de compunere a cadrului, la găsirea unor unghiuri speciale, care să poată răspunde întregii noastre concepții realiste. Nu pot să nu remarc din nou cât de prețioasă a fost pentru mine colaborarea cu Gheorghe Fischer.

— Dar celorlalți colaboratori ai dv. — să zicem actorii — ce le-ați cerut?

— În primul rînd ceea ce impunea scenariul: redarea realistă, veridică, cât mai simplă și firească, a adevărului vieții. Mi-a plăcut mult cum și-au scris Dimos Rendis și Ioan Grișorescu scenariul: e foarte concentrat — toată acțiunea se petrece în 2-3 zile — e intens dramatic, construit pe elemente de șoc, cu suspensii psihologice bine gândite și, mai ales, are simplitatea și veridicitatea care conving, emoționîndu-te. Tot filmul e, de fapt, înfruntarea dintre Doina și anchetatorii ei. Comisarul are pe masă, alături de vîna de bou, un patefon cu discuri: melomania lui are însă ca subtext intenția de a buia unele „replici” nedorite ale celor anchetați. Dar violența și brutalitatea nu au asupra Doinei nici un efect: ea tace, tace mereu. Inspectorul care preia anchetarea ei folosește mijloace mai subtile, mai rafinate: o plimbă pe Doina prin oraș cu trăsura, pentru a o compromite astfel în fața tovarășilor ce ar putea-o vedea; îi taie venele, pentru a simula o sinucidere și a o prezenta pe Doina ca pe un om slab, care nu a rezistat anchetei; apoi îi administrează o transfuzie, pentru a o readuce la viață. Dramatismul crește, conflictul e din ce în ce mai acut.

— Iată că totuși ne-ați „divulgat” unele amănunte ale povestirii cinematografice și ați reușit să ne treziți interesul pentru film, nu să-l anihilați. Vă înnebunesc însă despre interpreți...

— Tin să vă anunț că sînt aproape necunoscuți publicului bucureștean. Am distribuit, în rolurile principale, actori — cei mai mulți de la teatrele din regiuni — care apar pentru prima oară pe ecran. Pe nici unul din aceștia nu i-am văzut jucînd pe scenă — nu am vrut să-i vedem. Pe Constantin Dinulescu — interpretul inspectorului — de pildă, l-am așteptat într-o seară cînd a ieșit de la spectacol (e actor la Iași), am intrat cu el în vorbă sub un pretext oarecare și l-am urmărit cum se mișcă, cum vorbește, cum se comportă ca o ceteștean oarecare — nu ca actor. Nu ne interesa ce învățase el pe scenă; ne interesa tipul lui, posibilitățile lui de a fi firesc, adevărat, în fața aparatului. Și cred că nu am greșit de loc distribuindu-l. O experiență pozitivă am avut și cu Antoaneta Glodeanu, interpreta Doinei: am fost colegi de facultate și de pe atunci ea se anunța ca o actriță cu mari resurse dramatice. După părerea mea, ea a dat rolului ceea ce trebuia: acel amestec de sensibilitate și dîrzenie care o caracteriza pe tînăra comunistă. O să-i vedeți în film pe Viorica Popescu — de la teatrul din Reșița — în rolul mamei Doinei, pe Toma Caragiu — de la teatrul ploieștean (el e interpretul comisarului), pe Silviu Stănculescu (Ilies), ca și pe studenta Maria Dumitrache (Ana), pe care ați cunoscut-o din celălalt film al meu, comedia „Nu vreau să mă însor”.

Precum vedeți, nu m-am bizuit în distribuție pe nume mari. Sper să nu-mi dezamăgesc din cauza aceasta spectatorii. Notați de asemenea că figurația am realizat-o cu muncitori de la rafinăriile ploieștene și cu locuitorii din Tirgoviste...

— Am notat. Iar acum vă mulțumim pentru tot ce ați împărtășit cititorilor noștri prin discuția de față, așteptînd ca, după vizionarea filmului, să vă putem mulțumi și pentru calitatea noii dv. realizări.

Sanda FAUR-DIMA

Pe studenta Maria Dumitrache ați cunoscut-o în comedia „Nu vreau să mă însor”. De astă dată, în „Străzile au amintiri”, o veți vedea într-un rol cu totul deosebit de primul.

O cioacă de hîrtie

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.
— Jipa a avut!
— Ba nu, Pricop.
— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

— Să vedem cine a avut dreptate.

— Jipa a avut!

— Ba nu, Pricop.

— Sst! Liniște! Liniște, tovarăși!

Directorul sorbi din pahar, apoi îl ciocăni cu degetul, cerînd să fie ascultat cu atenție.

— ... Era în anul 1945. Rănila lăsată de război erau încă vii. Lipsea mîncării, trenurile circulau greu, speculanții își făceau de cap. Lipsea pînza pentru cămăși, stamba pentru rochii, iar puținele produse scoase din fabricile textile din țară erau speculate de către negustorii cîrdași cu fabricanții la jefuirea populației. Dar comuniștii luptau: producție mărită — vigilență sporită!

Și iată că prin luna iulie — da, mi-aduc bine aminte — una din cele mai mari filaturi din oraș, după ce își scăzuse randamentul pînă la cincizeci la sută, anunță că peste o lună își va închide porțile.

Ce se-ntîmplase? Bumbac era suficient: ne venise din Uniunea Sovietică. Ajuutorul sovietic arăta — în comparație cu atitudinea occidentalului — care ne sînt adevărații prieteni. Și acest lucru nu convenea de loc reacțiunii. La filatura de care vorbim, administratorul delegat găsind drept pretext lipsa unor piese speciale la mașinile de tors, care se procurau pînă atunci prin import — acum fabricăm și exportăm noi aceste piese — susținea că este nevoit să sisteze producția. Iată însă că mecanicul Ion Dumitrache, la o săptămîină după ședința de la sectorul de partid din care făceam parte...

— Nu, tovarășe director.

În picioare, fostul muncitor mecanic din 1945, inginerul de astăzi, zimbea cu gura, cu ochii și cu întreaga lui ființă.

— Cum? Nu-i adevărat ce-am spus?

— Întrebă directorul cu ochii sclipînd și vocea răgușită de uimire.

— Ba da. Totuși ai uitat că cea dintîi inovație nu au fost automatele pentru mașina de filat, ci o cioacă.

Cea dintîi inovație o cioacă? O cioacă!... Au încremenit toți.

— O cioacă din hîrtie. Un zmeu de copil sărac. O cioacă legată cu o sfoară subțire. Care dintre ucenicii de pe vremuri nu știa s-o facă? Îmi reamintesc perfect că de sfoară ai făcut rost dumneata, tovarășe director și-apoi amîndoi, noaptea, am înălțat-o, încurcînd-o într-adins în sîrmele de telefon din curtea fabricii. După care i-am trimis cioacei o "telegramă". Dar nu o bîzfiitoare cum obișnuiam noi, copiii din mahala, ci o batistă vopsită cu băcan. Băcan roșu. Îți aduci aminte, măi Stănică, de această cea dintîi inovație a noastră? Era în noaptea din ajun a lui 1 Mai 1933...

Ropotele de aplauze se dezlănțuiră — din pricina emoției — cu sece secunde întîrziere. Și cel mai tare bătea din palme tinerelul care, în capul celălalt al mesei, uitase că are înăinte carnetul său de corespondent de presă...

Marla ARSENB

Ilustrație de Tia PELTZ

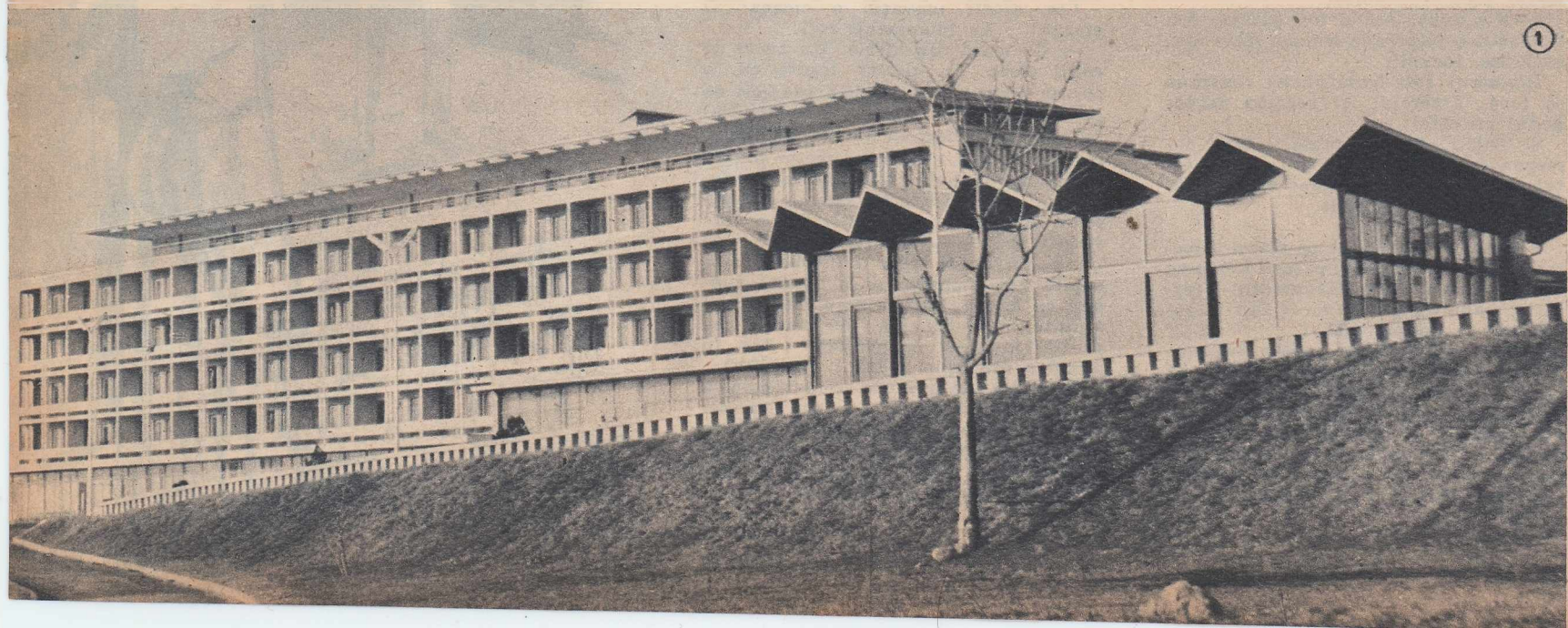

Cu paltonul pe plajă

Faima stațiunilor noastre balneoclimaterice s-a răspândit de mult în lumea întreagă. Se povestește, bunăoară, că doctorul Davilla i-a trimis lui Napoleon al III-lea, suferind de rinichi, 200 de sticle cu apă de Căciulata ale cărei efecte fuseră nu de mult descoperite de... vitele minăstirii Cozia care — duse la adăpat — preferau apelor Oltului o baltă negrie cu iz de pucioasă. După o lungă drumeție cu diligența, buteliile au ajuns la Paris, iar împăratul francez a fost atât de mulțumit de rezultate, încât a hotărât ca în anul următor să vină în Valahia, reținându-și chiar o chilie la Cozia. Numai că lucrurile se petreceau în anul 1871, iar Sedanul a stricat — o dată cu alte planuri împărătești — și proiectul acesta...

În alte colțuri ale patriei, substanțele și energiile dătătoare de sănătate s-au acumulat

în nămolurile sau sarea unor lacuri, pe plajele însoțite ale mării, în aerul ozonat al înălțimilor. Un fond de aur, pe care — o dată cu celelalte bogății ale patriei — poporul, adevăratul și unicul lui stăpîn, a învățat să-l gospodărească în chip socialist.

Principalele stațiuni pentru tratamente balneoclimaterice din țară, în număr de 20, au fost cuprinse în organizarea generală a sănătății. Precis profilate (reumatologie, ginecologie, urologie, boli digestive, boli cardiovasculare, endocrinologie, boli ale căilor respiratorii, nevroze astenice, sechele post-poliomielitice la copii) stațiunile au fost încadrate cu personal medical superior și mediu de specialitate și înzestrate cu utilaj medical modern. Fondul de clădiri existent la data naționalizării a fost radical renovat și i s-au adăugat noi construcții, unele adevărate monumente arhitecturale (vezi litoralul).

Și cînd te gîndești că n-au trecut prea mulți ani de cînd, o dată cu prima ploaie de toamnă, stațiunile balneare și climatice — atîtea cîte existau înainte de eliberare — își trăgeau obloanele. Scrupuloși din cale afară cînd era vorba de calcule de rentabilitate, foștii patroni ai acestor dubioase combinații de societate pe acțiuni, sanatoriu (!) și tripou (vezi S.A. Govora-Călimănești, S.A. pentru exploatarea marilor hoteluri și cazinouri de la Constanța și Sinaia etc.) dispuneau închiderea pe timp de circa 8-9 luni pe an a secțiilor „sanatoriale” urmînd ca, de la caz la caz, să rămîna la dispoziția „onor public” doar secțiile bacara, ruletă, chemin de fer... Iar „onor publicul” posesor de dividende și arenzi își trata — tot de la caz la caz — plictiselile la cazinourile indigene sau obezitările la Vichy, Evian-les-Bains și altele.

În zilele noastre, vechile calcule de rentabilitate și-au pierdut meschinele sensuri. Sănătatea oamenilor este considerată astăzi de pe pozițiile socialismului. O problemă esențială ce avea să fie rezolvată în legătură cu folosirea din plin a stațiunilor balneoclimaterice era aceea a cuprinderii unui număr cît mai mare de bolnavi în stațiuni pentru perioade de tratament de 21 zile. Hotărîtoare în acest sens a fost măsura extinderii funcționării stațiunilor pe tot timpul anului. Pentru aceasta, statul socialist a făcut investițiile necesare. Localurile au fost corespunzător amenajate, s-au concentrat — pe cît posibil — secțiile terapeutice în același local în care bolnavii sînt cazați, s-a asigurat aprovizionarea corespunzătoare a blocurilor alimentare etc. Rezultatul poate fi sintetizat într-o cifră unică: circa 250.000 de oameni ai muncii se pot bucura anual de binefacerea tratamentelor în stațiuni balneoclimaterice (în această cifră nu intră cei ce vin aici pentru odihnă).

Cum arată o asemenea stațiune în timpul iernii, cum se simt oamenii acolo, ce se întreprinde pentru sănătatea lor? Iată ce ne-am propus să aflăm și să relatăm cititorilor noștri alegînd în acest scop litoralul. Mărturisim că, făcînd această alegere, am avut în vedere și ineditul și — dacă vrei — insolitul unei asemenea imagini: oameni cu palton pe plajă... În locul șortului, un pantalon gros „pană”; în locul sandalelor prinse în te miri ce sfornică — un bocanc ce-și lasă vizibil în nisip urmele țintelor; baticul străveziu ca aerul — înlocuit cu un șal de lînă de două ori înnodat sub bărbie; ochelarii de soare au dispărut, în schimb toată lumea poartă mănuși căptușite. Lipsește, în sfîrșit, tradiționalul, familiarul, nedespărțitul „sombbrero” național, pălăria de pai cu borul cît parașuta; în schimb, câciuli cîte vrei, cu sau fără ciucuri...

Ne imaginăm un asemenea scurt dialog:

— Mergem la plajă?

— O clipă numai, să-mi trag șosonii...

Sau, la chioșcul de răcoritoare:

— Ne dați ceva de băut?

— Suc la gheață lipsește... momentan. Să vă dăm o țuică fiartă...

Anticipînd astfel cu fantezia documentarea „de facto”, iată-ne la Mangalia, la Sanatoriul balnear ce s-a născut o dată cu uimitoarea renaștere a litoralului românesc.

Nu rupeți florii

Aspectul exterior al sanatoriului, inutil să-l mai descriem. La ce bun cuvintele? Priviți mai bine imaginea lui fotografică (foto 1). Mai greu e cu înfățișarea interioarelor. Vedeti,

fotografia, alb-negru, lipsită de gama cromatică, nu poate spune nimic nici despre fresce, nici despre covoare, nici despre varietatea coloristică a mobilierului și tapițeriilor din materiale plastice (foto 2). Sau ce poate spune fotografia despre grădina cu petunii și micsandre din... holul sanatoriului? Poate doar că, asemenea oricărei grădini publice, poartă și ea tăblița cu politicoasa și un pic duioasă invitație: „nu rupeți florii!” (foto 3). De fapt, invitația ni se pare cu totul de prisos. Grădinile de flori de sub cerul luminat cu tuburi fluorescente se bucură nu numai de căldura artificială a instalațiilor de calorifer din vasta încăpere, ci și de căldura naturală a oamenilor pentru care au fost sădite. Nu, nimeni nu va pune mîna să rupă gingașele flori, mărturii vii ale dragostei pentru om, ale atenției pline de grijă pentru sufletuștile lui nevoi. În definitiv, pavlovism înseamnă și flori, și fresce, și lirism.

Marea cea mică

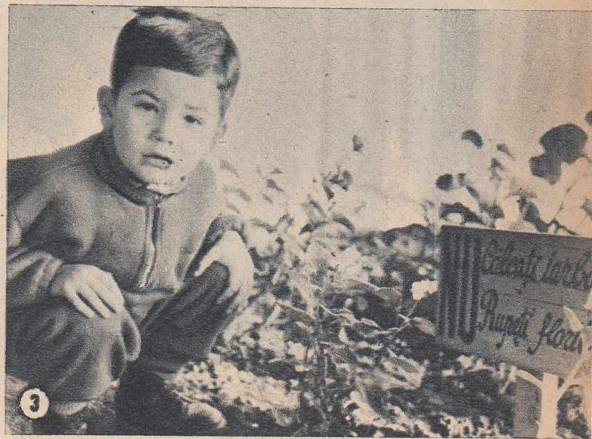
Cînd intri din culoar în aripa sanatoriului unde se află mica Mare Neagră, ai senzația ciudată nu că ai pătruns într-o încăpere, ci că ai ieșit afară, în soare. E din pricina pereților de sticlă, a faianței și mozaicului strălucitor de albe. Și ce este, în fond, această mică mare? E un bazin în care se pompează apă de mare încălzită la 37°C și în care suferinzi de reumatism, artroze etc. execută, potrivit indicațiilor medicului, anumite mișcări sub apă; tot aici se aplică bolnavilor așa-numitul duș subacval. Motocompresorul care se instalează aici va produce în curînd și „curenți marini”, meniți să contribuie la sporirea eficacității terapeutice a acestui tratament. Secția de hidroterapie mai este înzestrată cu instalații foarte moderne de dușuri de toate tipurile — scoțian, duș-masaaj etc. — și băi cu plante medicinale. Interesant e faptul că, deși sanatoriul e profilat doar pentru reumatologie și ginecologie, are și instalații — ca de pildă băile cu bule de aer (oxigen și bioxid de carbon) — pentru tratarea unor afecțiuni cardiovasculare sau respiratorii asociate. Se au astfel în vedere cazurile acelor bolnavi la care afecțiunea principală este asociată cu o boală de inimă sau astmă ce trebuie tratate concomitent.

Impresionante sînt instalațiile secției de electroterapie: raze ultraviolete și ultrasunete, băi de lumină, faradizări, ionizări, băi patrucelulare etc. Aparat de ultimul tip permit să se stabilească gradul de acuitate a reacțiilor musculare în raport cu enervația, făcînd posibilă indicarea tratamentului corespunzător.

Cîteva cuvinte despre cei ce muncesc în acest sanatoriu. Mai ales că împotriva lor există și

O reclamație

„Sînt nevoit — scrie cineva în condica de sugestii a sanatoriului — să încep cu o reclamație”. Și se trece la subiect: „Prea repede s-au scurs cele 21 de zile petrecute în acest sanatoriu...” În pomenita condică mai sînt și alte notări și toate, concrete. Se vorbește în ele despre: calitatea cutărui tratament hidro sau electroterapic, despre curățenia din camere și holuri, despre gustul supelor și compoturilor, despre țesătura și albeața cearșafurilor, despre temperatura din culoarele de trecere, despre conținutul conferințelor medicale de la club, despre cutare carte bună de la bibliotecă... Deopotrivă de concrete sînt și referirile la oamenii care muncesc aici: se aduc de pildă mulțumiri medicilor Emil Dărvărescu, Ion Vințianu sau Ion Ițcu; cineva aduce laude serei șefe Maria Petrenco, altcineva serei Elena Burcea, un al treilea, băieșetei Bedrie Amed. Numele cameristelor Rusa Nicolau și Petra Danea apar adesea în mulțumirile consemnate în condică, laolaltă cu ale ospătarelor Suzana Paputi și Aurica Zaharia, ale îngrijitoarelor Florica Apostol și Barie Devlet, al bucătarului Petre Draia ș.a.m.d. Despre băieșetele Maria Bălăuță și Ana Dobre de la împachetări cu nămol cineva afirmă că sînt „cele mai conștiințioase ființe” pe care le-a întîlnit. E drept însă că nu toate însemnările sînt la fel de concrete. Una, de pildă, sună așa: „O datorie de conștiință mă obligă să mulțumesc tuturor pentru profunda lor

omenie (sublinierile aparțin autorului însemnării). Iar în paginile scrise în cea de a doua jumătate a lunii decembrie (1961) sînt adresate — de asemenea tuturor — mișcătoare urări de sănătate, fericire, „la mulți ani”.

Ei, pentru o asemenea condică de „reclamații” nu ne rămîne decît să-i felicităm și noi pe cei „împotriva” cărora s-au scris.

În loc de încheiere

Ne mustră conștiința și trebuie să mărturisim: pe plajă nu se plimbă nimeni, nici cu palton, nici fără. Medicul nu recomandă așa ceva. În schimb pe diguri și pe faleze se pot vedea plimbîndu-se și bucurîndu-se de excepționale condiții create pentru ei mulți oameni ai muncii. Dovadă: fotografia nr. 4.

E. DASCĂLU

Fotografiile autorului

Doctrina

ISTORIA SCRISĂ CU SÎNGE A ASASINATULUI POLITIC
• PLEDOARIE N.A.T.O. PENTRU „METODA CEA MAI UȘOARĂ” • UN DIPLOMAT AMERICAN ȘTIA CĂ LUMUMBA VA FI UCIS • SPEIDEL ȘI OPERAȚIUNEA „SABIA TEUTONĂ” • „MÎNA ROȘIE” CU LISTELE NEGRE

Incidental penibil și plin de semnificație a avut loc în seara zilei de 19 octombrie 1960, la o recepție oferită de ambasada S.U.A. la Cairo. Într-un colț al salonului, câțiva dintre cei prezenți discutau despre evoluția evenimentelor din Africa. În toial discuției, un diplomat american își pierdu cumpătul și, adresându-se amenințător reprezentantului Zanzibarului, Ali Suliman, izbucni violent: „E timpul ca voi, liderii africani, să vă băgați mințile în cap; care dintre voi se crede mare și tare ca Lumumba, va fi trimis curînd pe lumea cealaltă. Luați seama!”

Ieșirea aceasta grosolană și cinică a stîrnit consternare generală și a dat naștere unei întrebări legitime: de unde știa diplomatul american că Lumumba va fi ucis de vreme ce, la 19 octombrie 1960, acesta mai era încă în viață?

Comentarii politici și-au reamintit de incidentul de la Cairo, chiar în ziua cînd agențiile de presă anunțau asasinarea lui Lumumba. Și s-au întrebat în ce măsură au fost amestecate în această crimă și Statele Unite. Oricum, rolul S.U.A. în complotul colonialist împotriva Republicii Congo n-a fost de mîna a doua. Unii ziariști au pomenit despre o „nouă strategie”. Faptele arată însă că strategia imperialiștilor a rămas aceeași. Asasinatul politic este una din armele lor cele mai vechi. Ea figurează de decenii în arsenalul lor, alături de provocările, șanta-

jul, mituirea, falsurile, aștirea urii rasiale, intoleranța religioasă, loviturile militare etc.

Palmaresul lugubru

La începutul celui de-al doilea mileniu al erei noastre exista o organizație religioasă islamică — „secta asasinilor”. Se pare că numele ei provine de la cuvîntul „Hașași” sau „Hașiși” derivat din denumirea stupefiantului oriental: hașîș... Istoria sectei este de fapt istoria unui șir nesfîrșit de asasinate politice care au avut loc în decurs de secole. Adevărata doctrină a „asasinilor” nu ne este cunoscută. Flăcările războaielor au mistuit cetățile și, o dată cu ele, s-au distrus și scrierile ce se refereau la crezul acestei secte misterioase. Dar flăcările n-au distrus metoda: asasinatul politic...

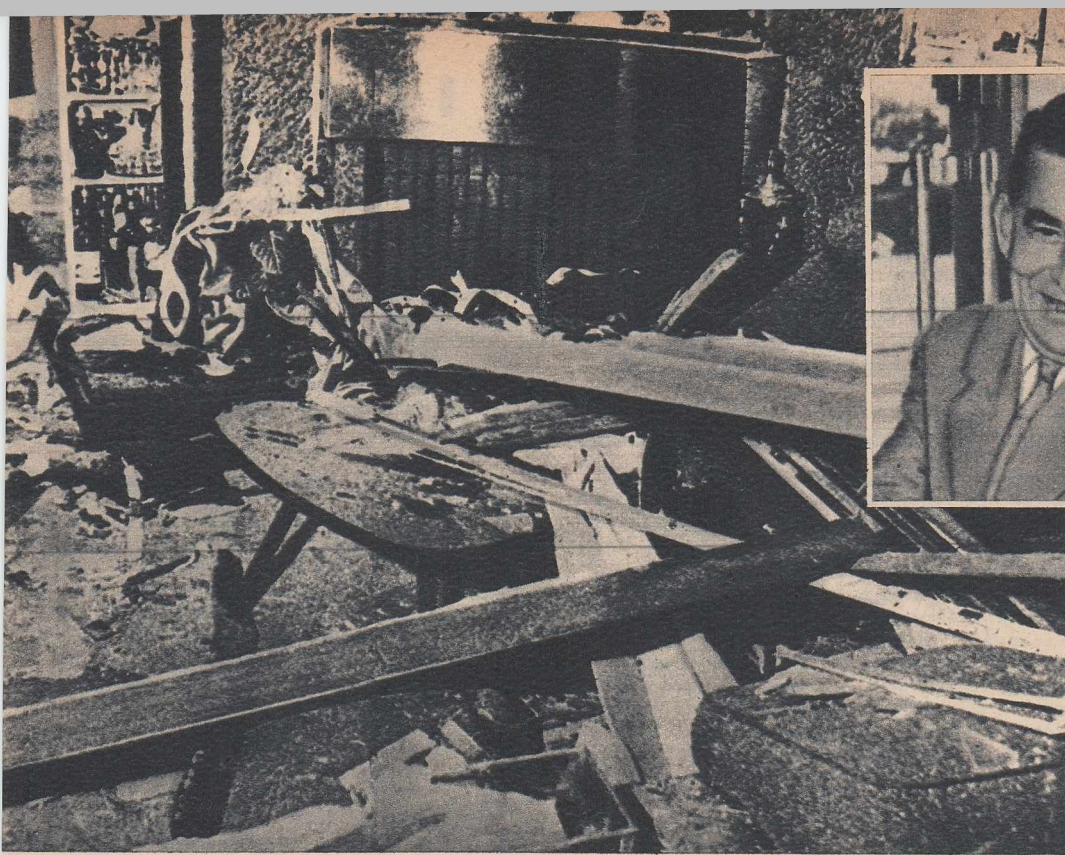
În cele două imperii romane — atît cel cu capitala la Roma, cît și cel bizantin — asasinatul politic a fost ținut la loc de cinste. În ce privește evul mediu — ce să mai vorbim? Întreaga epocă medievală este o epocă în care asasinatul era arma de luptă politică preferată; de pildă, papalitatea folosea de predilecție cupa cu otravă sau stiletul, atunci cînd nu putea recurge la metodele inchiuzitoriale și la arderile pe rug. Desigur că burghezia a preluat și ea această metodă, recurgînd fără scrupul la cele mai abjecte forme de terorism; ba mai mult: burghezia a perfecționat

asasinatul politic pe măsură ce istoria a împins-o mai aproape de mormînt.

Lista crimelor burgheziei este lungă. Pe această listă figurează Jean Jaurés, eminent conducător socialist francez, ucis la 31 iulie 1914 pentru că lupta împotriva războiului. Dacă burghezia franceză, urîndu-l pe Jaurés l-a ucis în ziua izbucnirii primului război mondial imperialist, burghezia germană i-a ucis pe Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg la sfîrșitul aceluiași război, după crearea Partidului Comunist din Germania. Tot sub loviturile criminale ale burgheziei imperialiste au căzut și deputatul socialist Matteotti, răpit și ucis într-o noapte a anului 1924, pentru că a demascât în parlament regimul corupt și sîngeros al lui Mussolini, de asemenea Mahatma Gandhi, conducătorul mișcării de eliberare din India, omorît în 1948 de un agent englez.

Totodată trebuie amintite și acele omoruri sau tentative de asasinat, generate de contradicțiile interne ale burgheziei. Un exemplu concret îl oferă, de pildă, cazul primului ministru al Iranului, Razmara, asasinat în 1950 pentru că tulbura socotelile trusturilor petroliere. Sau atentatul neizbutit împotriva lui De Gaulle din 8 septembrie 1961, atentat care urma să fie, în caz de reușită, semnalul unui nou puci fascist.

În publicația oficială a N.A.T.O. „Revista generală militară”, care se tipărește în trei limbi, a fost publicat în 1958 un articol intitulat: „Războiul secret” de Goodspeed, căpitan în armata canadiană. Acest Goodspeed nu numai că sugerează violența și teroarea, dar dă și instrucțiuni precise asupra felului cum trebuie organizată o lovitură de stat. „Puciul militar își procură o plăcere estetică — spune Goodspeed — fiind în același timp și procedeul cel mai uman, căci nu cere decît puține victime...” Mai departe Goodspeed precizează: „Cea mai sigură metodă este asasinatul politic... Omorul este metoda cea mai ușoară și în același timp și cea mai sigură,

După unele calcule, teroriștii din O. A. S. au organizat între aprilie și septembrie 1961 peste 1.420 de explozii. Cu toate acestea, poliția franceză nu întreprinde aproape nimic pentru a-i face inofensivi pe teroriști. În fotografie: la această masă se afla primul Evianului, Camille Blanc (în dreapta) când s-au produs două explozii — una în mașina ce staționa în fața casei și alta chiar la fereastra casei. Camille Blanc, grav rănit, a decedat la spital.

esperării

fiind o soluție definitivă..." Aceste teorii canibalice au apărut deci în revista oficială a N.A.T.O. și nu este de loc întâmplător că în diferite posturi ale rețelei agresive — N.A.T.O., S.E.A.T.O., C.E.N.T.O., în noul Wehrmacht etc. — sînt plasați asasini încercați. Iată-l, de pildă, pe generalul Hans Speidel, comandantul forțelor armate N.A.T.O. în Europa centrală. Într-o scrisoare adresată lui Göring la 3 octombrie 1934, Speidel scria: "...conform instrucțiunilor dumneavoastră, pregătirea operațiunii „Teutonenschwert” (Sabia teutonă — n.r.) este terminată... Am decis să executăm operația la Marsilia..." Cîteva zile mai tîrziu, la 9 octombrie 1934, la Marsilia au fost asasinați regele Alexandru I al Iugoslaviei și Louis Barthou,

ministrul de externe al Franței. Aceasta era „operația Teutonenschwert"... Sau iată-l pe Hans Joachim von Merkatz, exponent al politicii Bonnului. Acest domn a organizat, în mai 1937, pe vremea cînd activa în cadrul Institutului ibero-american din Spania (unul din centrele hitleriste de spionaj), asasinarea ambasadorului britanic Yenken. Raportul lui Fampel, pe atunci șef al contraspionajului nazist din Spania, adresat lui Merkatz, cuprinde următoarele: „În fine, am scăpat de blestematul Yenken, care era principalul vinovat de dificultățile noastre din Tanger și Ceuta și în afacerea wolframului. El e mort... a fost trimis direct în infern de către dr. Panhorst..." (Același dr. Panhorst care este astăzi consilier ministerial și șeful sec-

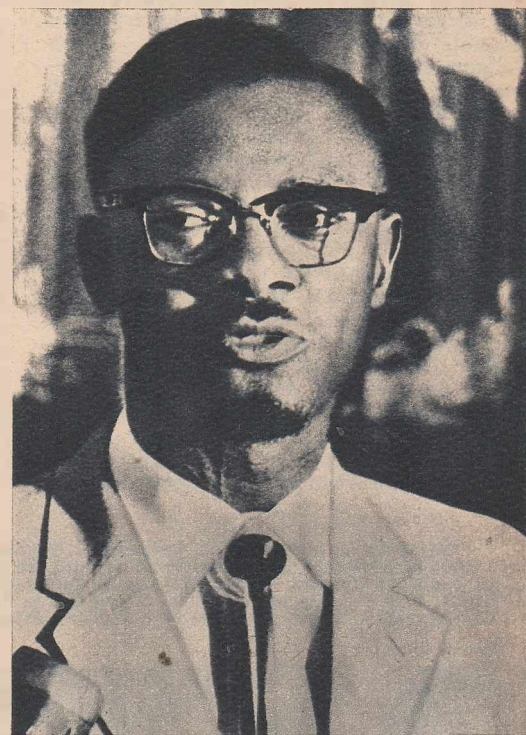
ției America de Sud din cadrul Ministerului Economiei de la Bonn...).

Cazuri de asasinat politic sînt cunoscute și în istoria nu prea îndepărtată a burgheziei românești: să ne amintim de crimele legionarilor; asasinarea lui I. G. Duca, N. Iorga, V. Madgearu sînt numai cîteva.

Burghezia contrarevoluționară a șters din dicționarul ei și ultimele noțiuni referitoare la lealitate în lupta politică și le-a înlocuit, precum se vede, cu doctrina violenței. Famosul „fair-play” englezesc nu există decît în literatură.

Cavalerii „mantiei și pumnalului” la lucru

Întîmplarea are loc într-o dimineață însorită a lunii septembrie 1959. Pe terasa vilei sale, primul ministru ceylonez, Bandaranaike, primește doi călugări budiști. În momentul cînd premierul se înclină ceremonios în fața lor, de sub sutana portocalie a unuia dintre călugări apare un revolver. Se aude un pocnet înfundat și premierul se prăbușește într-un lac de sînge. Cîteva ore mai tîrziu, Solomon Bandaranaike, adversar al colonialismului și partizan al politicii de

Patrice Lumumba, mare om de stat african, jînta unui complot imperialist pentru că lupta pentru completa eliberare a patriei sale. Lumumba a fost ucis sub ochii reprezentanților comandamentului O. N. U. de către mercenarii lui Chombe.

Iată-l pe Dag Hammarskjöld, fostul secretar general al O. N. U., felicitîndu-l pe Chombe. La ordinul stăpînilor săi, fostul protejat s-a întors însă împotriva fostului său protector și l-a ucis.

DE LA SECTA UCIGAȘILOR LA

coexistență pașnică, moare în urma rănilor primite. Programul său viza un singur scop: întărirea independenței patriei sale. Ceea ce nu era pe placul imperialiștilor.

Cavalerii „mantiei și pumnalului” nu-l iubeau nici pe Inejiro Asanuma, liderul socialist japonez, pe care l-au ucis la 12 octombrie 1960, pe când se afla la tribuna din sala Hibiya din Tokio, unde se ridicase, pentru a nu știu cîta oară, împotriva înjositorului pact militar americano-japonez. Asanuma își începuse cuvîntarea în fața unei săli arhipline și, prin rețeaua de televiziune, în fața milioanei de telespectatori japonezi. Vorbea de șapte minute, cînd asupra lui s-a năpustit studentul Yamaguci, ucigîndu-l cu lovituri de pumnal. Pe lista neagră a partidului fascist japonez din care făcea parte și Yamaguci, figurează 102 nume de personalități democratice din Japonia „programate” să dispară. Este vorba de același partid fascist care l-a primit pe Adenauer cu drapelul cu zvastici și cu lozinca: „Salutăm pe bătrînul și vechiul nostru camarad!”...

Mai putem cita în același capitol al istoriei asasinatelor politice și tragicul caz al „Prințesei Cașmirului”... Pe bordul avionului cu acest nume, care a pierit în urma catastrofei provocate în 1955 de agenții imperialiști, se aflau o serie de delegații ce se îndreptau spre Bandung, locul unde a avut loc conferința de o covîrșitoare importanță în istoria luptelor anticolonialiste și pentru pace. Au urmat o serie de atentate nereușite, săvîrșite în ultimii ani împotriva primului ministru cuban Fidel Castro și a președintelui Indoneziei, Sukarno. Cel mai recent este cel din 7 ianuarie 1962, cînd, asupra președintelui Sukarno — aflat la Makassar în cadrul unei călătorii de lămurire a populației asupra importanței campaniei de eliberare a Iranului de vest — a fost aruncată o grenadă, de pe urma exploziei acestea fiind răniți 31 oameni, dintre care 5 au murit.

Acestui capitol îi aparțin și asasinatele comise de „Mina roșie” și, în vremea din urmă, de O.A.S.

Cu un deceniu și jumătate în urmă, a fost înființat în Africa de Nord un centru subversiv secret al ultracolonialiștilor francezi, cu numele de „CATENA” (Lanțul). Acesta dirija activitatea mai multor organizații teroriste ca: Mina roșie, Mina albă, ODAT etc. Cea mai activă dintre acestea a fost Mina roșie (La Main rouge) aflată în strînsă legătură cu colonelul Mercier din serviciul secret francez. Majoritatea atentatelor comise de ultracolonialiști pînă la sfîrșitul anului 1960 au fost semnate „Mina roșie”. În 1961 ultracolonialiștii au reorganizat CATENA. Ea poartă acum numele de O.A.S. (Organizația armată secretă) și este o organizație teroristă de tip fascist cu multe ramificații. Ea are sprijinul spionajului vest-german (organizația Gehlen) și al C.I.A. (Agenția centrală de investigații din S.U.A.). Interesul pe care-l arată C.I.A. față de O.A.S. provine tocmai din simpatia cercurilor imperialiste din S.U.A. pentru elementele extreme și în primul rînd pentru ofițerii fasciști,

fapt demonstrat și prin sprijinirea puciului din Algeria din luna aprilie 1961.

De altfel susținerea de către C.I.A. a operațiunilor teroriste ale O.A.S. de așa-zisă „salvare” a Algeriei nu este întîmplătoare. Ea s-a potrivit nu numai în intenții, dar și în timp cu acțiunile S.U.A. de „salvare” a Cubei, tot astfel cum serviciile secrete ale statelor N.A.T.O. au dovedit o unitate de acțiune perfectă, de pildă, în cazul asasinării lui Lumumba.

Unde duc firele în cazul Lumumba

Cine a fost interesat în dispariția lui Lumumba? În primul rînd trustul belgian Union Minière. Apoi?... Săptămînalul „France Nouvelle” afirmă, pe bază de documente, că în asasinarea lui Lumumba au jucat un rol de frunte trei dintre miniștrii lui Chombe și anume: Munongo, „ministru de interne al Katangăi”, Kibwa, „ministru de finanțe”, și Kimba, „ministru lucrărilor publice”.

„Toată lumea știa — scrie „France Nouvelle” — că aceștia sînt agenții lui Union Minière. Puțini cunosc însă faptul că toți aceștia se află în același timp și în slujba unei organizații vest-germane cu numele de *Deutscher Arbeitsstab Afrika*. Această D.A.A... are sarcina să asigure reînvierea influenței economice și politice a Germaniei occidentale în Africa”. Bonnul, care s-a declarat fățiș pentru secesiunea Katangăi și a provinciei Kasai, a încheiat în toamna lui 1960 un acord secret cu trădătorul Chombe. Cînd Lumumba a demascac acest acord, Bonnul a început să incite fățiș la omorîrea sa.

Apoi?... Alături de monopoliiști din Bruxelles, Washington și Bonn — Vaticanul posedă în Congo imense plantații și își asigură beneficii de pe urma afacerilor miniere. El este interesat, ca și partenerii lui, la menținerea sistemului colonial. Printre cei supuși în Africa ordinelor Vaticanului se numără și abatele Fulbert Youlou, primul ministru al fostului Congo Francez, care nu e străin de manevrele de dezmembrare a Congoului și care nu întîmplător se găsea în Katanga chiar în ziua cînd Lumumba a fost omorît. Și încă un amănunt semnificativ: Youlou ține o strînsă legătură cu Soustelle și Dides, politicieni ultracolonialiști francezi, aflați în conducerea O.A.S.

Capitolul sîngeroselor manevre coloniale împotriva unității și independenței Congoului nu s-a închis însă o dată cu asasinarea lui Lumumba.

La 17 septembrie 1961 a explodat în aer avionul DC-6 B Albertina, cu care călătorea spre Rhodesia de nord Dag Hammarskjöld, secretarul general al O.N.U. Aici el urma să se întîlnească cu Chombe. Hammarskjöld s-a mai întîlnit o dată cu Chombe. El a fost printre primii care s-au grăbit să-l felicite pe trădătorul Chombe, devenit peste noapte președintele „Katangăi „independente”. Atunci avionului lui Hammarskjöld nu i s-a întîmplat nimic... Între timp însă lupta în jurul bogățiilor provinciei Katanga a devenit tot mai ascuțită. Cu cîteva zile înaintea morții lui Hammarskjöld, ziarul francez „Les

Echos” scria că la Bruxelles „nu se consideră imposibilă intervenția unui nou consorțiu (în Katanga-n.r.)... un grup scandinavo-american condus de fratele lui Dag Hammarskjöld și care dispune de puternici comandanți peste Atlantic”. Deci, apariția acestui nou consorțiu a coincis cu eforturile defunctului secretar general al O.N.U. de a „face ordine în Katanga”, sarcină pe care pînă atunci o sabotase. Din acest moment Hammarskjöld devenise trădător față de celelalte monopoluri interesate în Katanga. Și Chombe a primit ordinele respective...

Strategia Pentagonului

La 16 mai 1961 a apărut în „The Wall Street Journal” un articol foarte comentat în S.U.A. Autorul: Henry Gemmill. Titlul: „Războiul secret”. După cum se sublinia într-un comentariu apărut în „Izvestia”, acest articol arată planurile mișcative ale Pentagonului, strategia „războiului neobișnuit, a diversiunii și a asasinatelor”. Ce conține în esență articolul lui Gemmill?

Eșecul răsunător al invaziei din Cuba a arătat limpede că executarea în secret a unor operațiuni de mare amploare nu este posibilă. „Războiul secret” are nevoie deci de alte metode. Care sînt acestea?

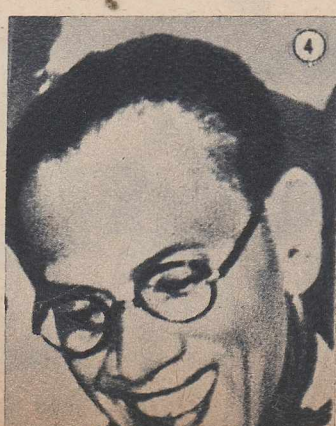
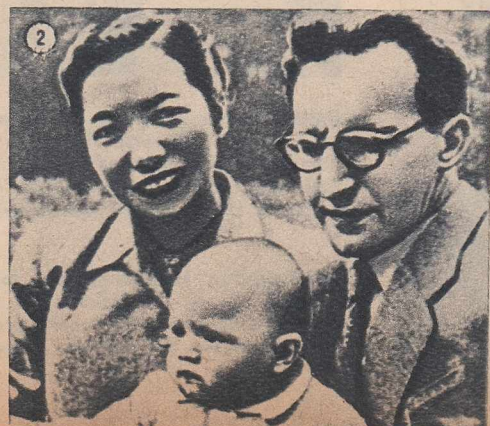
Gemmill scrie cu sînge rece că este vorba de folosirea totală a metodelor „mantiei și pumnalului”, „un joc secret cu moartea” — pus la cale de Washington. De aceea pentru asasinarea conducătorilor comuniști și coruperea liderilor sindicali dintr-o serie de țări a fost alocat un miliard de dolari. A fost elaborat de asemenea un program de instigare, infiltrare și lovituri militare împotriva mișcării antiimperialiste dintr-o serie întreagă de țări din Asia, Africa și America Latină.

„Aceasta este o politică mai eficientă decît cumpărarea simpatiiilor cu bani” — afirmă Gemmill. Și adaugă cu cinism: „E vorba de o doctrină a cărei esență este comiterea în serie a crimelor...”

De ce este nevoie de această „doctrină a crimei și a desperării” care, în treacăt fie zis, nu este de loc nouă? Răspunsul îl dă tot Gemmill: „țările aliate și neutre nu vor cu nici un preț un război deschis... De aceea S.U.A. a pus pe primul plan intensificarea „războiului secret”... Pe cine se pot bizui în acest război odios, dus din umbră, cercurile monopoliste? Doar pe sprijinul ucigașilor, fasciștilor, ultracolonialiștilor — adică pe drojdia societății.

„New York Times” relatează, de pildă, la 17 iulie 1961, că într-o serie de țări din America Latină au fost create bande de mercenari conduse de instructori americani, bande menite să acționeze împotriva organizațiilor progresiste și liderilor acestora. În timpul vizitei lui Stevenson în Chile, astfel de bande au atacat sediile organizațiilor progresiste și ale sindicatelor. La Caracas, în Venezuela, bandele au atacat tipografia unde se editează ziarul comunist „Tribuna Obrera”. Atacuri asemănătoare s-au produs și la Buenos Aires, Mexico City, Panama City, Bogotă și alte capitale ale țărilor latino-americane.

1) Împotriva președintelui Indoneziei, Sukarno, au fost organizate cîteva atentate nereușite, dintre care ultimul la 7 ianuarie 1962, la Makassar. În fotografie: președintele Sukarno vizitînd pe unul din răniții de pe urma atentatului comis în 1957, cînd au fost uciși șapte oameni și răniți mulți alții — printre care numeroși copii. 2) Ziaristul dr. Fritz Jensen (în fotografie, împreună cu familia sa), una din victimele exploziei avionului „Prințesa Cașmirului”. 3) Avocatul algerian Ould Aoudia, ucis de ultracolonialiști la 22 mai 1961 la Paris, pentru că apăra sute de algerieni deținuți în temnița din Fresnes. 4) Premierul ceylonez, S Bandaranaike, cu puțin înainte de a fi fost asasinat. În dreapta, ucigașul — un preot budist aflat în solda adversarilor politici ai lui Bandaranaike.

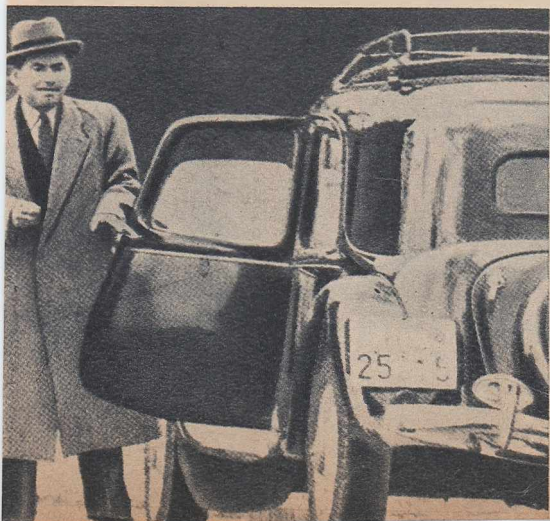

De asemenea ziarul „Popular” din Montevideo atrăgea atenția asupra faptului că C.I.A. a recrutat din rândurile vagabonzilor, delincvenților și... marii burghezii bande care primesc o pregătire specială. „Trebuie observat — scria ziarul uruguayean citat mai sus — că C.I.A. organizează un aparat de provocatori fasciști care să acționeze în viitorul foarte apropiat în țara noastră”. La 17 august s-a dovedit că nu este vorba de o alarmă falsă. În această zi, Ernesto Guevara, ministrul cuban al industriei, care se afla în vizită în Uruguay, a ținut o conferință la universitatea din Montevideo. La sfârșitul conferinței, „cineva — anunță agenția United Press — a tras mai multe focuri în grupul care ieșea pe ușă, omorînd pe profesorul universitar Arbelio Ramirez. Nimeni nu se îndoieste de faptul că gloanțele ucigașe erau destinate în fapt ministrului cuban. Atenatorul a fugit...”

Concomitent cu acțiunile americane, în Berlinul occidental a avut loc o consfătuire secretă la care a fost adoptat un „program de acțiune”. „Programul” stabilește în primul rând: strecurarea pe teritoriul R.D.G. a unui mare număr de agenți cu scopul de a pune la cale provocări; în al doilea rând: intensificarea propagandei împotriva R.D.G. și altor țări socialiste de către postul de radio RIAS, editura Heinrich Behr și alte organizații provocatoare; reorganizarea școlilor de diversioniști din Berlinul occidental etc. În sfârșit trebuie amintit și recentul complot al imperialiștilor americani descoperit de autoritățile din Havana. C.I.A. a elaborat un așa-zis „plan de acțiuni urgente” care prevedea asasinarea ministrului forțelor armate revoluționare ale Cubei, Raul Castro, și organizarea de provocări împotriva bazei maritime americane de la Guantanamo. Raul Castro urma să fie ucis la 26 iulie, în timpul discursului pe care-l rostea la mitingul festiv de la Santiago de Cuba.

Eșecuri vechi și mai ales eșecuri vilttoare...

Americanul de rînd citește în presă despre „războiul subversiv” care este de fapt „un

război cald sub un strat gros de camuflaj” (Gemmill). El mai citește despre „unități speciale ale Pentagonului care desfășoară anumite acțiuni legate de aplicarea violenței atât pe teritoriul statelor dușmane, cât și al țării prietene”. Apoi, citind precizarea lui Gemmill că este vorba de organizarea asasinării „unor lideri naționali antiimperialiști care luptă pentru democrație și pace” americanul de rînd își amintește de atentatul nereușit săvârșit la 28 septembrie 1961 împotriva primului ministru al Indiei Jawaharlal Nehru. Americanul citește toate acestea și nu înțelege cum se potrivește elogiul terorii cu „apărarea libertății” și cu „interesele păcii”, despre care vorbește atât de des presa din S.U.A.

Dar cititorul american mai întâlnește într-o serie de articole și puternice note de îngrijorare. Astfel, cunoscutul publicist A.F. Stone scrie că oamenii politici lucizi din S.U.A. sînt neliniștiți de urmările „războiului secret” în relațiile cu aliații din N.A.T.O. și cu opinia publică din țările neutre. Banditismul a mai fost folosit în istoria impe-

Colonelul francez Mercier, din serviciul secret francez, cunoscut pentru legăturile sale cu „Mîna roșie”.

Una din victimele „doctrinei crimei”: liderul socialist japonez Asanuma. Fotografia arată momentul cînd fascistul Yamaguchi e gata să împlinte pumnalul.

rialismului „și a înregistrat atât succese cit și insuccese” — constată însuși Henry Gemmill, care în același timp pune și întrebarea: prin intensificarea activității cavalerilor „mantiei și pumnalului” vor reuși oare Statele Unite să obțină ceva în lupta împotriva comunismului?

Răspunsul este la îndemîna oricui: nu numai „doctrina crimei” este sortită eșecului, ci și întregul program imperialist al desperării care, făcînd uz de violență, provocări și teroare, încearcă să subjuge popoare întregi, să împiedice înaintarea victorioasă a țărilor socialiste spre comunism. Acestui program monstruos, comuniștii îi opun altul: programul vieții care cîștigă tot mai mult respectul milioanei de oameni și care a declarat război războiului, violenței și terorii. Comuniștii nu vor să subjuge decît Natura și să răpună monstrul războiului.

Un lucru este limpede: „doctrina crimei și desperării”, ca și întreaga strategie a „ofensivei totale împotriva comunismului” sînt anacronice, condamnate la faliment total. S-au schimbat temeinic raportul de forțe și premisele politice și militare care au creat această strategie. Forța este azi de partea socialismului și a păcii.

Péter VADÁSZ

În întâmpinarea primăverii

Linii clare — detalii rafinate

Nu mai e mult pînă cînd străzile vor fi invadate de mantourile și pardesiile de primăvară, impunînd stilul dezvoltat și tineresc al modei anului 1962.

Ea poartă drept deviză cuvintele: claritate, simplitate, confort și... fantezie. În concluzie, o modă care nu eclipsează, ci pune în evidență pe cea care o poartă. Noile creații ale Fabricii de confecții și tricotaje - București stau și ele sub semnul prosperității și al stilizării rafinate.

O croială ca aceea a mantoului din foto 1, de o simplitate deosebită, scoate în evidență frumusețea materialului, o stofă buclă verde, care prezintă noua linie, evazată, a sezonului.

Din aceeași inspirație își trage stilul și mantoul din foto 2. Un flauș moale, din lînă multicoloră, dînd în ansamblu un ton de gri „vibrant”.

Abia la un examen mai atent își dezvăluie „secretele” mantoul din stofă cu pătrățele alb cu negru (foto 3) alți de „clasic” în aparență. Croiala chimono a mîneșilor produce, împreună cu manșeta în fir drept, un joc de linii deosebit de interesant.

Nici mantoul de poplin (foto 4) nu e chiar alți de „cuminte” pe cît pare. Mîneca prinsă mai jos de umăr, sub o platcă subliniată de tîghele albe, buzunarele tăiate și mai ales culoarea, un galben ca mierea, sînt notele originale ale pardesiului impermeabil al primăverii 1962.

Miine - ACTORI

-Unde mi-e mustața?
 — La reparat.
 — Și eu cu ce intru?
 — Deseneazăți-o!
 — Cum s-o desenez?

Să-mi bat joc de spectator?
 Vreau să sper că ai glumit.

Discuția a fost curmată de vocea regizorului de culise care a răsunit metalic în megafon.

— Pofțiți în scenă, începem!

Peste câteva clipe, după mereu aceeași emoționantă ridicare de cortină, pe scenă au început să prindă viață eroii lui Caragiale din „D'ale carnavalului“. După ce Pampon și Crăcănel au „descurcat“, plini de satisfacție, în hohotele de ris ale spectatorilor, „qui-pro-quo“-ul, actorii, în fața aceluiași oglinzi, s-au demachiat. Discuția mai sus relatată a continuat:

— Să-mi fac eu mustață din dermatograf când toți partenerii de joc au mustațile „puse“? Și-apoi, mustața mea e o mustață mare, nu poate fi desenată. În general, într-o sală mică de teatru, ca a noastră, cu rampa foarte aproape de

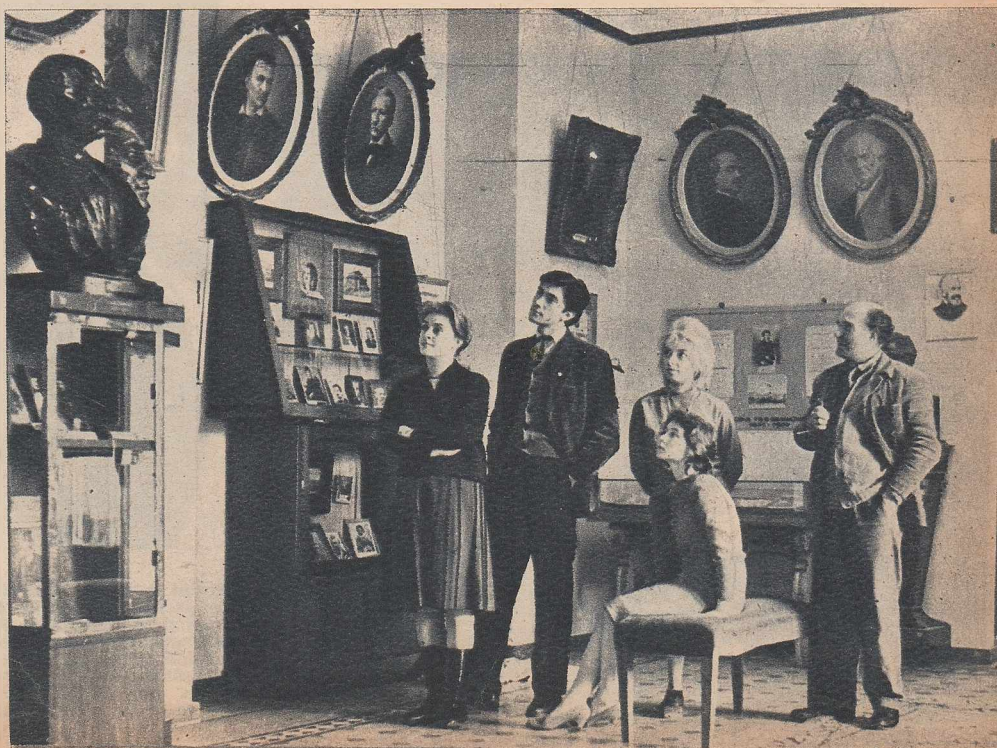
primul rând, nu cred să fie indicată o mustață desenată; nici pentru spectatori, nici pentru noi!

Serioși actori, veți spune! Plini de răspundere pentru cele mai mici amănunte! Așa și trebuie! Așa și e, vă vom răspunde. Precizăm însă că cei doi nu sînt actori, ci studenți ai Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“ din București, în anul IV, la clasa profesorului Radu Beligan. Unul se numește Mihai Gingulescu și celălalt Mihai Mihail. De scenele teatrelor care îi așteaptă îi mai despart câteva luni. După cum mărturisesc ei, acestea sînt lunile cele mai pline din viața lor; sînt cele mai emoționante luni; sînt un preludiu pentru viața de miine.

★

Primul om pe care l-am întâlnit aici a fost... catedra. Adică, Radu Beligan, profesor și Elena Negreanu, lector. De altfel, catedra, cu concepțiile ei pedagogice și cu puterea ei

O vizită la Muzeul Teatrului Național e totdeauna instructivă, mai ales dacă explicațiile de rigoare le primești din partea lui George Franga, directorul muzeului.

de dăruire, cu răbdarea profesorală și cu marea dragoste cuvenită unei părți a schimbului de mîine, sau dacă vrei, a schimbului de azi al teatrului românesc, am simțit-o prezentă tot timpul în mijlocul celor unsprezece studenți ai clasei, chiar dacă, din punct de vedere fizic, într-unul sau altul din momentele vizitei noastre, ea... absentă.

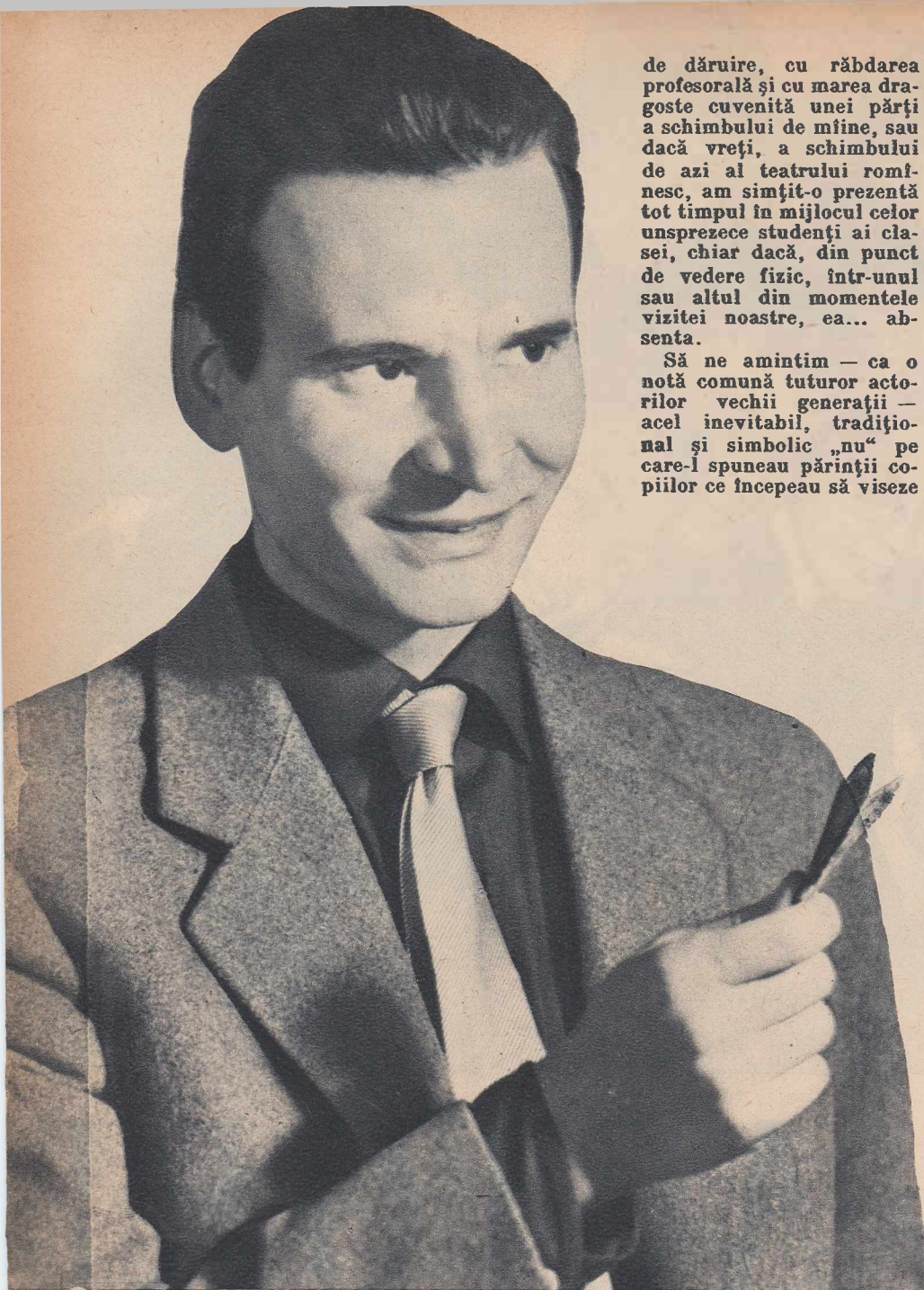
Să ne amintim — ca o notă comună tuturor actorilor vechii generații — acel inevitabil, tradițional și simbolic „nu“ pe care-l spuneau părinții copiilor ce începeau să viseze

teatru. De ce azi nici unul dintre cei douăzeci și doi de părinți ai studenților clasei lui Beligan — dar absolut nici unul! — n-a spus „nu“? Točmai pentru că în anii de după eliberare s-a purces la noi la o adevărată reteatralizare a teatrului.

În fond, gîndesc unii, ce se poate preda la institut? Arta actorului! Omul vine cu talent de-acasă, iar tu, Institut, i-l cizelezi. Omul vine cu bagajul intelectual cîpătat în școala medie, iar tu, Institut, i-l implinești. Așa e. Dar se mai predă ceva la institut, fără ca acest „ceva“ să constituie

un obiect aparte: arta de a deveni artist-cetățean. Teatrul are un caracter militant, el este pus în slujba construcției socialiste. Actorul militează numai în măsura în care participă și transmite măreția idealurilor acestei construcții, în măsura în care noul public, marele public, simte aceasta. Vocația și conștiința, amîndouă la un loc, fac actorul.

Astăzi actorul nu mai este considerat un saltimbanc. Menirea lui nu e să „distreze“, ci să cultive gustul pentru frumos, patriotismul, să trezească în spectatorul din sală cele mai

PROFESORUL...

Artistul emerit Radu Beligan.

Față în față — catedra și studenții!

...ȘI CLASA

Valentina Iancu e o lirică dramatică în devenire. A interpretat-o frumos pe Oiga din „Trei surori“. Dar cum catedra s-a orientat tot timpul spre lărgirea gamei fiecărui student, a distribuit-o și în Didina Mazu. Și... n-a greșit!

Eugenia Balaure ajungea cîtrem de greu la emoție. Și învins dificultatea o dată, ideea preconcepută că ar fi bună numai pentru comedie. Cîștigul acesta a fost obținut tot cu ajutorul catedrei care a lucrat cu ea diferite roluri

Postul muncitor Mihai Mihail. Îl caracterizează voința extraordinară și cuminența de copil. Are o gîndire artistică evoluată. A dovedit-o în trei roluri foarte grele: Tuzenbach din „Trei surori“, Crăcănel din „D'ale carnavalului“ și Zigu din „Oameni care tac“.

Gheorghe Simionca joacă în comedii, ca și în drame, cu aceeași profunzime. A reușit același succes în Andrei din „Trei surori“ ca și în Nae Girimea din „D'ale carnavalului“. În Casapu din „Oameni care tac“ a dovedit maturitate artistică.

Adrian Lupu, deși a jucat clasă numai roluri dramatice a interpretat pe scena studioului institutului rolul lui Iordache din comedia „D'ale carnavalului“. Interpretarea dovedește că viitorul actor face față și rolurilor comice

ile simțăminte. De ea, fie că e vorba de ma etapă a anului I erciii și povestiri im-se pînă la bogăția unor și bijuterii teatrale); fie e vorba de monologurile scenele din literatura sică dramatică romi-scă (anul II), de actele literatura dramatică cla-ă românească și universa-anul III) sau de spectaco-e întregi ale anului IV 'ale carnavalului" și ameni care tac", „Minci-are picioarele lungi" și iscipolul Diavolului") — a lungul tuturor anilor studiu a fost cultivat suflutele studenților sen-

timentul înaltei responsa-bilități față de nobila mi-siune pe care o vor profesa.

★

Așadar, unsprezece stu-denți, unsprezece firi de-osebite, unsprezece diferite personalități artistice în devenire și totuși o notă comună: o clasă reușită, de studenți buni. În gene-ral, în materie de „deveni-re artistică" nu e cazul să facem pronosticuri. Condi-țiile în care au învățat însă „cei unsprezece", condițiile care li se creează în teatrele care-i așteaptă, garanția pe care o constituie perso-nalitatea catedrei, cit și propriile lor demonstrații

profesionale, ne îndreptă-țesc să întrevădem primele succese pe care le vor re-purta în înția lor stagi-une — stagiunea anului tea-tral ce vine — precizînd însă că totul, de data aceas-ta, va depinde de ei.

Școala s-a terminat? Nu: școala abia începe. Nici catalogul n-a dispărut: s-a metamorfozat numai în a-fișe; nici notele n-au dis-părut: s-au metamorfozat în aplauze. Școala, școala cea mare, abia începe. Suc-ces, dragi studenți, peste foarte puțin timp proas-peți actori. Succes!

Bazil DUNĂREANU
Fotografiile autorului

ndora Condur juca la in-t, la casă, roluri de „tă-ța veselă". În plus, s-a s foarte greu cizelării. Sînd mult, Minodora a re-țeosebit de bine, mai tîr-în rolul Irinei din „Trei surori" de Cehov.

Marieta Luca manifestă dez-in-voltură, spontaneitate și ușurință în procesul de creație. A jucat foarte frumos în „Repetiția". A interpretat-o cu poezie pe Mașa din „Trei surori" și acum o dublează pe Valentina Iancu în „D'ale carnavalului".

Vladimir Gheorghiu aduce în scenă totdeauna creații pline de maturitate deși, din punctul de vedere al vîrstei, este cel mai tînăr din clasă. Cauza? Multă seriozitate, lucru pe rol, într-un cuvînt: dăruire. Dovada? Pampon din „D'ale carnavalului".

„desfășurare" a timi-Sietan Dedu-Farca s-a s într-un monolog, apoi rezultate foarte frumoase eguțătorul din Veneția". ă cîștigată încrederea în treaba merge. Și la amă, și la comedie!

Avînd un fizic plăcut și o voce frumoasă Mihai Gînguiescu le adaugă totdeauna gîndire și profunzime în crearea rolului. Și el a fost pus de catedra să joace în comedie și în dramă și a dat rezultate bune. Fi e martor... Ipistalul.

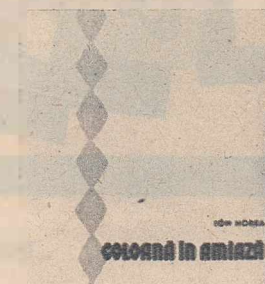

Nicolae Dinică care joacă rolul chelnerului din „D'ale carnavalului" a realizat un foarte bun Verșinin în „Trei surori". Profesorii nu au avut decît cuvînte de laudă pentru bogăția de nuanțe cu care își creează rolurile, acest viitor actor.

CARTI

Ion HOREA:

„COLOANĂ ÎN AMIAZĂ"

O antologie a poeziei autumnale — așa cum alcătuiește la noi periodic radiodifuziunea — va trebui să rezerve un capitol cu-prinzător lui Ion Horea, căci în contextul alt de bogat al poeziei noastre contemporane, autorul volumului „Coloană în amiază" se definește în primul rînd ca un cîntăreț al cîmpului bogat și al roadelor, al podgoriei și al livezilor. Toamnele lui Horea, în care se rumenesc merele și strugurii, sînt expresia unei bucurii nemărgi-nite. Poetul contemplă roadele pămîntului, mai ales ca rezultat al muncii. Nu o dată e celebrat omul care a sădit via și livada,

care „astupă sărătura, hirtsoapele și balta", creatorul frumuseților domestice, îmblînzitorul și prietenul înțelept al naturii. Subli-niind caracterul din ce în ce mai activ al intervenției asupra natu-rii a muncitorului și colectivistului nostru de azi, Ion Horea zugrăvește un peisaj complex, care se depărtează mult, nu numai în timp, de vechile bucolice. Dacă poezii ca „Poemul de dragoste", „Toamnă tîrzie", „Anotimp", „Odobești" ș.a. ni-l recomandă pe „autumnalul" Horea, în sensul unui auten-tic optimism țărănesc, altele, ca „Prefață", „Pămîntul", „Încredere", „Roata olarului" ș.a. ne vorbesc despre poetul construcției socialiste la orașe, care-l completează în chip firesc și armonios pe celălalt. Cele două laturi nu pot fi de fapt separate, căci Ion Horea nu-și modifică structural lirism-ul, trecînd de la o temă la alta. Important este că el descie-frează emoționant înfruntarea dintre om și natură, că slăvește patosul muncii libere și caracterul ei prometeic.

Se poate spune că autorul volumului „Coloană în amiază" tînde (și în bună măsură o realizează) către zugrăvirea unei natu-ri, în care prezența și intervenția omului fac frumusețea deplină a peisajului socialist. Pe această linie poetul ne mai rămîne încă dator și anume cu eliminarea severă a versu-rilor discursive și chiar descriptive („Dimineața", „Deasu-pra tuturor", „Spuneți-mi tot") cu asimilarea completă, din punct de vedere artistic, a ideii de care am vorbit mai sus. Șantierelor industriale îi cer lui Ion Horea aceeași imagistică vie, bogată, plină de culori și arome, pe care o desfășoară de obicei.

AI. SÂNDULESCU

AGENDA

matografului", remarcă apa-riția unui nou gen literar cinepovestirea sau cineroma-nul, ilustrîndu-și afirmația cu volumul „Comentarii" al lui Chris Marker care cuprin-de textele filmelor „Și sta-tuile mor", „Duminică la Pe-kin", „Scrisori din Siberia", „America visează", „Descrie-rea unei lupte" și „Cuba si" (primul și ultimul titlu aparțin unor filme inter-zise în unele țări occiden-tale). De asemenea, romancier-ul Robbe-Grillet a publicat sub formă de cineroman scenariul la filmul „Anul trecut la Marienbad".

★

Celebru scriitor polonez Stanislav Lem, renumit au-tor de romane științifico-fantastice (din care la noi s-a bucurat de mult succes „Norul lui Magellan"), fiind întrebat cum a devenit scri-itor de literatură științifico-fantastică a răspuns: În 1947 mă aflam la odihnă la Zako-pane și la pensiunea unde locuiam am cunoscut un personaj foarte inteligent. În timpul plimbărilor noastre se plîngea de lipsa acestui gen de literatură în Polonia. I-am spus că aș scrie așa ceva dacă aș avea un contract. După cîteva săptămîni am primit o scrisoare de la redac-ția „Cititorul" care se referea la convorbirea mea cu... directorul editurii! Și atunci am scris „Astronauții".

La demontarea unei scări, cu ocazia reparațiilor întreprinse la conservatorul din Leningrad, s-au găsit mai multe lădițe, zidite în perete, în care se aflau 3.500 de ma-trițe de plumb gravate cu note. Astfel au fost recupera-te peste 600 de lucrări ale cu-noscutului compozitor, vio-lonist și muzician din a doua jumătate a sec. XIX, N.I. Afanasiev, supranumit „Pa-ganini-rus" (în fotografie, cer-cetarea matritelor).

★

Cimpanzeul „Beauty" („Frumușete") după ce șase luni de zile a dat din coadă, a prilejuit galeriei Biancini organizarea unei expoziții a „tablourilor" sale. S-au vin-dut 80 de bucăți cu prețuri între 25-95 de dolari. Exa-minînd „creațiile" lui Beau-ty, un ziarist american a de-carat: că, mai întîi, Beauty este un nume cu totul ne-corespunzător pentru un pic-tor contemporan și, în al doilea rînd, Beauty e mult mai aproape de Jackson Pol-lock (cel mai „popular" ab-stractionist din occident) decît de Michel-Angelo. Alții consideră că maimuța l-a și depășit pe Pollock. Rezul-tă că antropoizii fac mari sal-turi progresive, ajungîndu-l din urmă pe om. Sau că anu-miți oameni fac mari salturi îndărăt, ajungîndu-i pe an-tropoizii.

★

Georges Sadoul, autorul cunoscutei „Istории a cine-

MOZAIK

De vorbă cu medicul

NERVOZITATEA COPIILOR

Mulți părinți se pling medicului de anumite stări de nervozitate ale copiilor lor și solicită tratamentele respective. În fond, la baza nervozității copiilor stă o excitabilitate crescută sau scăzută a sistemului nervos, datorită de cele mai multe ori unei educații greșite.

Prin însuși procesul dezvoltării sale, copilul este activ, dornic să acumuleze cunoștințe noi. El pune multe întrebări și face dezordine în casă. Reacția părinților la aceste manifestări este de foarte multe ori necorespunzătoare. Copilului „recalcitrant” i se aplică interdicții sau sancțiuni, dorința lui de a ști i se răspunde fără discernământ sau nu i se răspunde de loc.

O categorie de părinți cade în cealaltă extremă. Ei permit copiilor să facă orice, le îndeplinesc dorințele fără nici o obiecție, chiar dacă toate acestea nu sînt totdeauna în folosul lor. Se crește astfel un copil răsfățat, care devine un tiran al familiei.

Ambele situații descrise se reflectă nefavorabil în dezvoltarea copilului, cu efecte dăunătoare asupra sistemului nervos al acestuia, efecte ce se manifestă prin instabilitate psihică, nervozitate, irascibilitate și excitabilitate crescută.

Copilul este foarte receptiv la cele ce observă în jurul său. De aceea adulții în preajma cărora trăiesc copii trebuie să fie foarte precauți în relațiile cu aceștia și să-și impună o anumită disciplină. Ei trebuie să manifeste bunăvoință față de cei mici, dar să fie și exigenți în legătură cu îndatoririle acestora.

Copilul trebuie să fie obișnuit cu echilibrul între „vreau” al său și „nu e voie” al părinților. Educarea lui trebuie făcută cu calm, fără a-l umili. Copilul este sensibil la jigniri și repetarea acestora au un vădit efect negativ asupra echilibrului sistemului lui nervos.

Nu e bine ca cei mari să-și piardă cumpătul în fața copiilor certîndu-i mereu și pentru orice. Greșelile pe care cei mici le comit trebuie explicate cu logică și calm. Tonul folosit să fie serios fără prea multă sobrietate, gingaș fără a ajunge la dulcегării.

Să nu suprasolicitem sistemul nervos al copilului de vîrstă școlară printr-o muncă intelectuală excesivă, să nu-l supunem unor excitații intense prin vizionări prea frecvente de filme, programe de televiziune, lecturi etc. În special seara înainte de culcare.

Să-i acordăm copilului posibilitatea unei destinderi și repauzări a sistemului nervos prin plimbări și joacă în aer liber.

Defectele de vorbire ale copilului trebuie corectate cu multă răbdare. Pelticiti și bilbilții vor fi duși la medicul logoped pentru reeducarea vorbirii lor.

Iată pe scurt cîteva din obligațiile adulților, ale părinților în educarea copiilor. Respectarea acestora previne nervozitatea celor mici și necesitatea recurgerii la medicamente, contribuie la o sănătate și armonioasă dezvoltare a celorlalte fațete de care avem o răspundere atît de mare.

Dr. Silviu GHEREA

Cuvinte încrucișate

GRADE

1	M	I	N	U	T		7	E	9	10	11	12
2	A		U	N	I	V	E	R	S	A	L	I
3	T			G	E	N	I	E				
4	U	N	C	H	I							
5	S	C	R	I	T	O	R					
6	A	H	A		O	R						
							A	L	A	T		
8	F	I	E	R					C			
9	R	A	R	I	R	E		C	E	R	C	
10	I	T								A	E	R
11	P										A	
12					R						S	

ORIZONTAL: 1) A 60-a parte dintr-un grad, în măsurarea unghiurilor și arcelor — Pe scara gradelor de temperatură. 2) Generalii 3) Pronume — Pe epoleți, raportor sau termometru (pl.) — Gol. 4) Rudă de gradul al treilea — Unghiuri de cîteva grade. 5) Autor de cărți. 6) Interjecție... simetrică — Mici... în viitor. 7) Garnitură de rechizite pentru scris sau desenat — Ride! — Abreviere pentru distanța în grade, de la ecuator. 8) Metal ce se topește la 1535 grade Celsius — Chiar la 40 de grade poate fi rece! 9) Distanțare — Are 360 grade. 10) Căpitani la centru! — Porneste din inimă! — În camere, se recomandă să aibă circa 20 grade. 11) A-și însuși un grad de... cultură — Usturoi ardelenesc. 12) Zero grade și totuși căldură mare! — Fierbe la o temperatură ce e cu mult sub 100 grade!

VERTICAL: 1) Rudă de gradul al treilea — Cînd pui mîna pe o plită de 200 grade (impers.) 2) Soldat! 3) Negativ! — O căldare naturală, al cărei conținut fierbe la mii de grade — Verb cu... durere. 4) Se măsoară în grade, minute și secunde — Mare, la gradul superlativ (sem.). 5) Picurăți din robinet sau blziții la sonerie — Zbor... general! 6) Cuvînt de viitor! — Tonă (abr.) — Prefix pentru... multe grade. 7) Nu e frunță! — Sport în care Iosif Sirbu sau Ion Dumitrescu sînt frunțași. 8) Epoci — În algebră, mîșcorează termenul de sub el. 9) Eres! — Întrebare la începutul scării Celsius! — Acum! 10) Căldură de peste 40 grade. 11) Jgheab — Stabila gradele... pe vremea lui Tutankamon — Are 60 de minute, dar nu e grad. 12) Temperatură ce depășește numărul normal de grade — Rînduială.

Dezlegarea jocului „RAPSODIE DE IARNĂ”, apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) Ianuarie — Puc. 2) Omul de zăpadă. 3) Săniș — B — Brad. 4) In — Teger — E — R. 5) F — Zare — Iarnă. 6) Fi — Era — Nea. 7) Luca — Inii — MT. 8) Ala — Ali — Noer. 9) Vată — A — Canto. 10) Irosi — Pîrtii. 11) N — Răcoare — Ta. 12) Eminescu — Pia.

Știați că...

...travaliul muscular al inimii — care cîntărește numai 500 gr — este suficient pentru a ridica (și a menține timp de 10 minute) un om în greutate de 65 kg la o înălțime de 10 m?

...se pot face „cuie” din singe? Acestea rezistă la o presiune de 185 kg pe centimetru pătrat, iar în unele cazuri chiar la 500 kg pe aceeași suprafață, fiind deci mai solide decît unele oasele corpului omenesc. Aceste „cuie” au fost realizate de savanții sovietici prin tratarea singelui cu o substanță a cărei compoziție chimică este apropiată de cea a maselor plastice. Chirurgii folosesc „cuiele” de singe în terapia fracturilor.

...doza mortală de radiații este pentru cele mai simple organisme monocelulare, infuzorii, de 300.000 - 400.000 roentgeni, în timp ce pentru animalele superioare și om această doză este de numai 300 - 600 roentgeni?

...Traversind Canalul Minecii

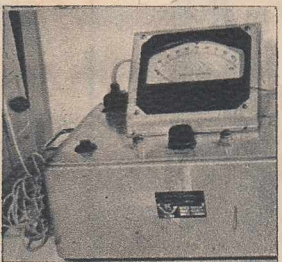
Canalul Minecii se bucură de mult timp de o considerabilă popularitate în rînd amatorilor de performanțe. El a fost trecut pe plute și înot — sau — pe fund — în costum de scafandru. S-ar părea că metodele de traversare a acestui canal au fost epuizate.

Studentul britanic Allan Witt n-a fost însă de aceeași părere. El a hotărît să traverseze Canalul Minecii într-un mod mai original. A cumpărat de la vechituri o cadă și instalîndu-i un motor, a constatat că poate atinge astfel viteza de 10 km pe oră.

Primele experiențe cu noua „navă” au dat rezultate bune. Dar între timp, tînrul Witt a constatat că are un rival redutabil. Era vorba de compatriotul său, Robert Platten, care a traversat canalul într-un pat instalat pe o plută.

„AUTORAT” PENTRU ANALIZA SINGELUI

Oamenii de știință au calculat că într-un milimetru cub de singe numărul globulelor roșii atinge aproximativ 4,5 milioane la femei și 5 milioane la bărbați. Desigur, nu este ușor să numeri aceste particule infime, fiecare dintre ele avînd diametrul de 8 mimi de milimetru.

Un nou aparat sovietic, eritrohemometrul, este capabil să execute rapid și precis analiza.

Singele, diluat într-un solvent special, este plasat între sursa luminoasă și un fotoelement de seleniu. În funcție de slăbirea intensității lumini care traversează soluția, eritrohemometrul determină extrem de precis numărul globulelor roșii, iar rezultatul se citește pe indicator.

Același aparat determină și cantitatea de hemoglobină în singe. Pentru aceasta, sursei de lumină trebuie să i se aplice un filtru special ultraviolet.

E BINE SĂ ȘTIM

Comparații știe să facă oricine, chiar fără să fie mare poet. Scriitorii însă excelează în comparații mai îndrăznețe, bazate pe apropieri care nu-ți vin ușor în minte (gîndiți-vă, de pildă, la „luna gînditoare ca o frunte de poet” a lui Coșbuc). Și totuși vorbirea noastră este presărată cu comparații cele mai neașteptate, cele mai bizare, numai că... nu ne mai dăm seama că sînt comparații!

Muchi pare un cuvînt lipsit de orice fantazie poetică. Cine ar zice că provine din latinescul *musculus*, adică „șoricel”? Forma mușchilor brațului — și a altor mușchi — a trezit în mintea vechilor latini imaginea micului rozător. În consecință, au denumit, printr-o comparație, mușchii — „șoricel”.

Sau, iată de pildă, *mandarina*. Numele acestui fruct plin de savoare e tot rezultatul unei comparații. *Mandarin* e un cuvînt al băștinașilor din Malaya, cu care își numeau propriul neam (*mantari*). Portughezii și spaniolii l-au transformat pe *mantari* în *mandarino*, potrivit legilor limbii lor. Și acum, comparația: o specie de citrice a fost denumită „portocale mandarine” (în spaniolă, *naranja mandarina*), adică portocale asemănătoare ca formă și culoare cu fața malaezilor (a „mandarinilor”).

Comparații uitate

Denumirea fructului s-a redus cu timpul la un singur cuvînt: *mandarina*, iar comparația, de un gus indoielnic, a fost uitată.

La zoologie învățăm despre *meduze*, vietățile marine cunoscute pentru numeroasele lor tentacule. Comparația care stă la baza numelui acestor ființe a fost făcută cu un personaj feminin mitologic, crea de imaginația vechilor greci și numit de ei *Medusa*. Ea era închipuită ca o femeie cu șerpi în loc de păr și avea darul de a preface în stane de piatră persoanele asupra cărora își ațîntea privirea. Exemplele reale marine de care am amintit au primit numele de *meduze* din pricina asemănării dintre tentaculele lor și șerpii din capul sfîrșitului personaj din legendele grecilor.

Primejdiosul șarpe veninos din India, *cobra*, are un nume foarte ciudat. Portughezii l-au botezat *cobra capello*, adică „acoperă palaria” și, mai scurt, *cobra* — „acoperă”. Explicația e următoarea: portughezilor li s-a părut că există o oarecare asemănare între capul (turtit și lat) al șarpelui și o glugă (care se trăgea peste palaria).

Sorlin STAT

Colțul cosmeticienelor

FRUMUSEȚEA PRIVIRII

Frumusețea ochilor este dată nu numai de forma, mărimea și culoarea acestora. Expresivitatea, strălucirea și intensitatea privirii — iată toți alții calități ce nu pot fi despărțite de noțiunea de „ochi frumoși”. Pentru a păstra sau dobîndi aceste calități vă propunem cîteva sfaturi:

1) O bună loțiune pentru descongestionarea ochilor: 1/2 linguriță ceai rusesc, 1/2 linguriță ceai de albăstrele (acestea se fierb în apă timp de 5 minute) la care se adaugă 200 gr apă sărată. Cu această loțiune se îmbibă tamponae de vată ce se aplică pe pleoape, de cîteva ori, în interval de 15-20 de minute.

2) Masajul trebuie executat foarte ușor: apăsați cu vîrfurile degetelor pe

ochii închiși, apoi mișcați degetele circular.

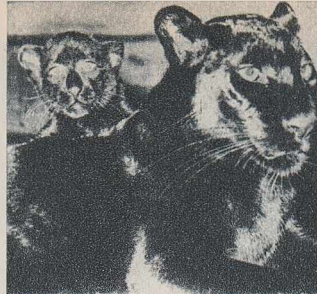
3) Gimnastica facială (de asemenea trebuie executată foarte ușor, pentru a nu obosea nervul optic).

a) Ridicați și coborîți alternativ privirea de 20 de ori.

b) Rotiți complet privirea — în sus la dreapta, în jos, la stînga, apoi invers.

În timpul acestor exerciții (executate dimineața și seara) tamponați-vă timp de 5 minute cu degetele ambelor mîini pentru a activa circulația singelui. Cînd ochii sînt foarte oboșiți, puteți odihni și printr-un repaus în întineric complet; 10-15 minute sînt suficiente.

Georgeta MĂLIN

LEOPARD SAU PANTERĂ! La grădina zoologică din Basel (Elveția) s-a făcut o interesantă experiență: încrucișarea dintre un leopard și o panteră neagră. Rezultatul — un pui ale cărui caracteristici urmează a fi abia stabilite. În fotografie: noul născut alături de mama lui, panteră neagră Nana.

ÎNFIERÎND CRIMELE. În Germania occidentală au luat proporții în ultima vreme crimele săvârșite împotriva șoferilor de taxiuri. Astfel, la Frankfurt pe Main a fost ucis — după toate aparențele de către soldații americani de ocupație — șoferul Franz Lieb. Împotriva unor asemenea asasinat și a îngăduinței autorităților vest-germane față de ocupanții yankei, protestează acest grup de șoferi de taxiuri. „Ceram pedeapsa cu moartea pentru ucigașii șoferilor de taxiuri” — glăsuiește o lozincă de-a lor.

TOTI DAL MONTE, celebra cîntăreață italiană de operă, este acum profesoară de canto la Milano. Iată-o înconjurată de cîțiva dintre elevii ei.

PE INSULA KİJA de pe lacul Onega se află trei monumente ale vechii arte arhitecturale ruse. Printre ele se numără și biserica Preobrajenskaia, datînd din anul 1714. Biserica are 22 de turlă și este construită în întregime din lemn.

ELEVII-LUSTRAGII. În ținutul englez Northumberland doi fii de mineri, Allan și Neil Dockerty, fac pe lustragii după ieșirea de la școală. La mijloc nu e nici o trăsnaie, nici vreun mijloc de realizare a unor venituri personale, ci o acțiune cu profunde semnificații: tinerii lustragii-amatori varsă câștigul astfel obținut fondului pentru construirea unui club muncitoresc. Doar n-o să aștepte minerii britanici subvenții din partea guvernului conservator!...

TRANSPORT SUI-GENERIS. Un fotoreporter a surprins o echipă de șase hamali indieni care transportă în chip deosebit de original și fără prea mare dificultate o pianină pe străzile Bombay-ului.

LA JACKSON (în statul Mississippi — S.U.A.) poliția are — chipurile — și menirea de a-i feri pe negri de excesele huliganilor rasiști. Fotografia aceasta, publicată de revista americană ultra-reacționară „U. S. News and World Report”, risipește însă orice îndoială în privința „corecțiunii” polițiștilor, care asmut cîinii asupra unui cetățean negru.

Ura, sintem salvati !!!

**COOPERATIVA
TEHNO-METALICA
BUCUREȘTI**
REPARĂ ÎN BUNE CONDIȚII FRIGIDERE DE ORICE TIP
PRIN UNITATEA SPECIAL AMENAJATĂ
din str. Mihai Voda nr. 10 tel. 14.19.06

ELOCVENȚA LA PENTAGON

de Florica ȘELMARU

De aproape o lună, senatul Statelor Unite își desfășoară ancheta asupra măsurilor destinate să mai tempereze febra oratorică și politică de care au fost cuprinși anumiți ofițeri superiori, în deosebi generali. Disputa e destul de zgomotoasă: generalii bîntuie de elocvență și supporterii lor protestează, declarînd că „se limitează participarea la viața națiunii” a unor cetățeni de vază sau, folosind o imagine de un ostășesc laconism, că „se pune botniță eroilor”; la rîndul lor, partizanii controlului impus discursurilor acestor domni invocă rațiunea de stat.

În fapt, hotărîrea luată anul trecut de guvernul S.U.A. nu are la bază un ireductibil antagonism al punctelor de vedere. Practic, generalii pledează cauza aceluiași curs: a înarmărilor și a aceluiași politici zise „de forță”, cărora bugetul recent elaborat de forurile guvernamentale le consacră majoritatea prevederilor sale. Dar o pledează cu asemenea furie încît deseori au pus în încurcătura diplomația S.U.A. De altminteri, aceste „gafe” nu-și aveau originea în stingăcia unor militari nedepriși cu delicatețea treburilor diplomatice: ele izvorau pur și simplu dintr-o preocupare deliberată de a întregi atmosfera „războiului rece”... și poziția la bursă a acțiunilor industriilor de armament. Nu este un secret pentru nimeni că majoritatea ofițerilor influenți din S.U.A. sînt, într-o formă sau alta, cointeresați în acest business. Chiar comentatorul unui ziar burghez cum este „Combat”, Georges Andersen, vorbea la sfîrșitul lui decembrie — tot în legătură cu dezbaterile, pe atunci anunțate, ale senatului american — despre „ofensivele puternice alianțe ai cărei membri sînt în S.U.A. clanul generalilor și corporația marii industrii, ca să nu spunem (noi nu avem aceleași reticente — n.a.) fabricanții și negustorii de tunuri și muniții”... „Și președintele Eisenhower, în mesajul de adio adresat națiunii — amîntea Andersen — atrăsese atenția asupra acestui fenomen”.

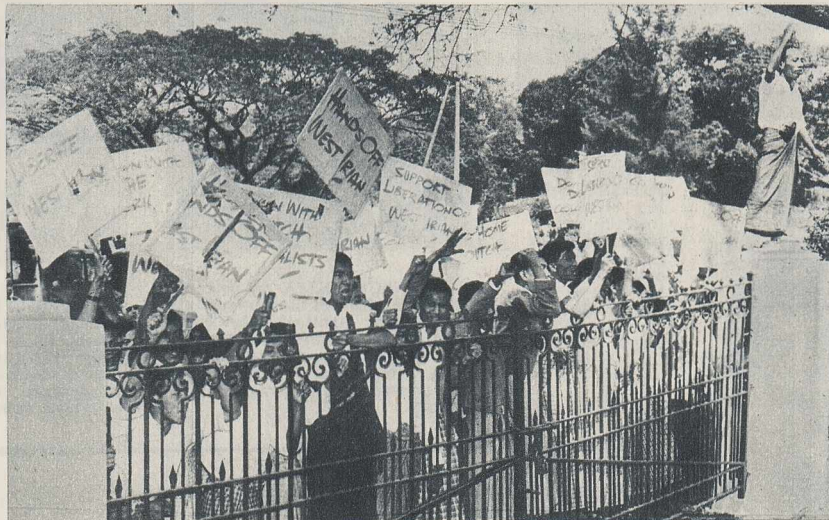
Într-adevăr, fostul președinte atrăsese atenția... Evoluția poziției lui Eisenhower în această problemă este de altfel extrem de semnificativă. Cînd a elaborat menționatul său mesaj de adio, acesta reflecta o îndelungată experiență prezidențială, pe parcursul căreia autorul se lovide el însuși de intempestive ieșiri oratorice ale militarilor. Între timp însă, Dwight Eisenhower a redevenit ceea ce era înainte de a fi președinte. Adică general, cu preocupările și mentalitatea generalilor. Așa încît, cu prilejul actualei dezbateri, a adresat senatului S.U.A. o scrisoare în care proclamă sentențios dreptul — mai mult, „datoria!” — militarilor de a „preveni națiunea asupra primejdțiilor comunismului”.

Fapt este că, pe măsură ce crește presiunea opiniei publice internaționale în favoarea păcii, vocațiile oratorico-politice se înmulțesc în rîndurile generalilor din interiorul și din jurul Pentagonului. În fond, fostul general Walker, care a părăsit uniforma pentru a propovădui „liber” evanghelia fascistă a societății „John Birch”, e mai general ca oricînd pentru foștii săi colegi. Care, fără a alege o cale atît de spectaculoasă (au probabil și ambiții mai modeste), își aduc și ei contribuția de elocvență la întretinerea „războiului rece”: în cursul ultimului an, Ministerul de Război al S.U.A. a avut să-și dea avizul cu privire la 1.200 de asemenea discursuri, dintre care 600 au fost remise Departamentului de Stat. Poate că unul sau altul dintre aceste ministere, eventual amîndouă, vor fi eliminat din textele supuse lor este un cuvînt sau două, cite o frază, cite un pasaj. Poate. Ceea ce însă nu a împiedicat pe șefii celor două departamente, d-nii McNamara și Rusk, să rostească ei înșiși alocuțiuni destul de belicoase — nici administrația S.U.A. în ansamblul ei să elaboreze bugetul pe care l-am mai pomenit.

Impotriva demonstrației pașnice de la Paris din 8 februarie — cînd zeci de mii de parizieni au ieșit în stradă pentru a cere adoptarea de către autorități a unor măsuri hotărîte care să pună capăt activității teroriste a O.A.S. — poliția și jandarmii au dezlănțuit represii de o sălbăticie nemaipomenită care s-au soldat cu 8 morți și peste 250 răniți. Impresionantele funeralii făcute victimelor represiei, ca și greva la care au participat milioane de francezi, în semn de omagiu adus celor căzuți, au constituit împunătoare demonstrații ale poporului francez pentru pace în Algeria, împotriva teroristilor fasciști ai O. A. S.

Fotografia înfățișează un grup de demonstranți care se apără de brutalitatea polițiștilor aruncînd în ei cu pietre; în dreapta, sus, una din nenumăratele victime ale polițiștilor.

„Jos mîinile de pe Irianul de vest”, „Sprijinim eliberarea Irianului de vest!” Sub aceste lozinci, sute de studenți din Rangoon au demonstrat pe străzile orașului și în fața legației olandeze din capitala birmană (în fotografie), manifestîndu-și solidaritatea cu lupta poporului indonezian pentru eliberarea Irianului de vest de sub jugul colonialiștilor olandezi.

fotocronica FLACAR

A.I. Adjubei, redactorul șef al ziarului „Izvestia”, a întreprins recent o călătorie în unele țări latino-americane și în Statele Unite. În cursul vizitei în S.U.A., el a fost primit la Casa Albă de președintele Kennedy. În fotografie: A. I. Adjubei și soția sa sosind la Casa Albă.

Opinia publică congoleză cere imediată punere în libertate a lui Antoine Gizenga. Transferarea acestuia pe insula Bolambemba, situată în delta fluviului Congo, a stîrnit indignare în rîndurile populației, mărind temerile cu privire la soarta lui Gizenga. În fotografie: demonstrație la Leopoldville pentru eliberarea patriotului congolez.

311 mineri și-au găsit moartea în recenta catastrofă de la mina „Luisenthal” din bazinul Saar (R.F.G.). Sînt dați dispăruți alți zece mineri, despre care se presupune că au fost în mină în momentul exploziei. Catastrofa ar fi putut fi evitată — arată un corespondent al revistei vest-germane „Bild-Zeitung” — dacă ar fi fost îmbunătățit sistemul de ventilație al minei, devenit cu totul necorespunzător. În fotografie: în fața intrării minei, sînt așteptate cu neliniște știri despre lucrările de salvare.

cititorii ne scriu, noi răspundem

De ce s-a abandonat?...

De la strungul roman la strungul de azi

Doresc să cunosc istoricul strungului. De asemenea, să află care sînt azi cele mai moderne mașini de acest fel.

Ionel DUMITRESCU
Craiova

Răspunde tov. profesor universitar ing. EMIL BOTEZ, de la Institutul politehnic din București.

Evoluția strungului este strîns legată de evoluția meșteșugurilor și a industriei, strungăria aparînd în urma necesității de a se prelucra obiecte de formă cilindrică. În timpul romanilor o astfel de necesitate a fost creată de construcția roților (butuci, spine) pentru vestitele care romane de alergări și de luptă. În acele timpuri strungăria în fier nu exista. Ca material de bază pentru construcția corăbilor și mașinilor de război se folosea lemnul.

Strungurile romane erau foarte simple, asemănîndu-se în mare măsură cu o capră de tăiat lemne pe care se sprijinea piesa supusă strunjirii. Piesa era rotită manual sau cu ajutorul unei frînghii înfășurate de două-trei ori pe unul din capetele acesteia, iar de capetele frînghiei răsseau într-un sens și altul doi oameni, realizînd astfel o mișcare de rotație. Piesa se struncea cu ajutorul unei dălți ținute în mînă.

Precizia și productivitatea unui astfel de strung au fost satisfăcătoare nu numai pe timpul romanilor, ci și mult mai tîrziu, pentru construcția morilor de apă și de vînt, pînă în jurul secolului al XVII-lea.

Apariția între 1600 și 1700 a strungăriei în metal, mai precis în fier, se explică prin dezvoltarea în această perioadă a extracției carbunelui de piatră. Pe de o parte cu ajutorul acestui carbunelui s-a putut realiza extracția industrială a fierului, care, ulterior, în unele cazuri, era strunjit, iar pe de altă parte, extracția carbunelui a ridicat o problemă specifică: eliminarea apelor din mine, în care scop au fost necesare pompe, ale căror cilindri și pistoane trebuia prelucrate prin strunjire.

Dezvoltarea rapidă a industriei siderurgice și a industriei textile, a motoarelor cu abur care au înlocuit morile de apă, a dat un impuls foarte puternic evoluției strungului. Astfel, datorită faptului că prelucrarea prin strunjire a oțelului necesita o forță de antrenare mult mai mare decît în cazul lemnului, antrenarea strungurilor s-a realizat cu ajutorul motoarelor. Cuițitul nu mai putea fi ținut în mînă, din care cauză s-a inventat căruciorul portocuițit (A.K. Nartov—1712 și H. Modsley—1798), deplasat mecanic cu ajutorul unui angrenaj cu cremalieră sau cu șurub și piuliță. Această îmbunătățire a făcut posibilă trecerea la strungul pentru prelucrarea metalelor.

Evoluția în continuare a fost foarte rapidă, astfel încît în 1880 existau deja strunguri automate ale căror principii de funcționare se mențin și astăzi. Strungurile actuale se deosebesc însă fundamental prin precizia și productivitatea lor, prin ușurința de manevrare,

prin puterea necesară funcționării lor, prin varietatea formelor și dimensiunilor pieselor ce pot fi prelucrate etc.

Un nou pas s-a produs în ultimii zece ani, în decursul cărora strungul universal a fost dotat cu dispozitive de copiere hidraulică și cu comenzi după program, ambele în scopul măririi productivității și preciziei lui.

Cele mai bune arcușuri...

David Oltrah și Jehudi Menuhin, alături pe scena marilor săli de concert Pleyel din Paris.

Deoarece îmi place mult muzica, în special vioara, doresc să află care este astăzi cel mai bun violonist din lume.

Eugen ROȘCA
Făgăraș

Răspunde ION VOICU, artist emerit, laureat al Premiului de Stat.

Iată o problemă extrem de dificilă, la care nu se poate răspunde cu un singur nume. După părerea mea, un asemenea răspuns ar fi arbitrar și extrem de îngust.

Există câteva figuri de mari artiști, muzicieni consacrați, care ne hrănesc sufletul, ne sînt călăuză în drumul greu al acestei arte. Care cine e mai mare decît David Oltrah care te uluiește cu arcușul lui desăvîrșit, cu perfecțiunea liniei și siguranța de neegalat? Dar care Menuhin poate fi comparat cu un altul în măiestria interpretării, în sensibilitatea sau profunzimea pe care o posedă? Dar tehnica sculptoară a bătrînului Helfetz, sau strălucirea și masivitatea lui Zino Francescatti are egal?

Nu poți să te gîndești la plectra marilor violoniști, fără să nu amînțiști de generația ceva mai puțin vîrstnică, minunat reprezentată prin Isaac Stern, cu integritatea sa și tonul cald, perfect echilibrat, sau Henri Szeryng, cu muzicalitatea sa și bunul gust ce îl caracterizează.

Iată deci că răspunsul cel mai concis al întrebării dvs. enumeră totuși — cu mare „economie” — cifra de șase violoniști, unul mai bun decît celălalt și fiecare mare în felul său, fiecare avînd calități ce depășesc pe celălalt, fiecare avînd laturi ce nu pot fi aflate în aceeași perfecțiune la precedentul. De aici se naște imposibilitatea de a denumi strict un violonist, ca fiind cel mai mare.

Dacă vrei să păstrezi însă o ierarhie chiar în interiorul

acestui număr atît de restrîns de mari violoniști, singurul criteriu este vîrsta. Cel mai vîrstnic este Iasha Helfetz, căruia îi urmează Francescatti, David Oltrah, Jehudi Menuhin, Stern și Szeryng.

Sînt și tineri violoniști ai vremurilor noastre care promit să treacă în rîndul celor mari; dar așteptăm ca experiența — factor indispensabil în cariera unui violonist — și aprecierea publicului, să-i situeze în această categorie.

Am căutat să păstrez obiectivitatea cea mai perfectă de care un om este în stare pentru a răspunde acestei întrebări, căci altfel, subiectivitatea m-ar fi dus desigur la afirmația că David Oltrah este singurul mare violonist, cel mai complet, mai desăvîrșit. Dar dînd un astfel de răspuns, fără îndoială că cel interesat în această problemă și-ar fi adus aminte că Oltrah mi-a fost profesor, drept care, adevărat, îi port o dragoste și recunoștință fără margini.

Cititorii către cititori

Vrînceanu Constanța, funcționară și Iancu Claudette, elevă, București, str. Inșor nr. 22, raionul 23 August, doresc să fac schimb de ilustrate; Bădan Georgeta, Craiova, str. Karl Marx nr. 44 și Bacu Mariana, Craiova, str. Calea București nr. 95, eleve, doresc să corespundă pe diferite teme și să facă schimb de ilustrate și desene; Lazăr Gheorghe, student, București, Splaiul Independenței nr. 290, Bloc B., dorește să corespundă pe teme cultural-sportive, de știință, tehnică și să facă schimb de ilustrate.

Șase zile pe Bucegi

Vă scriu despre un turneu turistic pe care l-au întreprins de curînd 58 de elevi ai Școlii medii nr. 12 din București. Conduși de către patru profesori, ei au străbătut timp de șase zile văile și crestele Bucegilor, cunoscînd locuri și peisaje admirabile pe care, mulți dintre ei, nu le știau decît din fotografii. Am urcat așadar împreună la peste două mii de metri altitudine; aproape toate cele șase zile le-am petrecut deasupra norilor, sub un soare strălucitor; am poposit la cabanele din Bucegi, am trecut prin chelti Tătarului, pe Valea Ialomiței, pe la căldările glaciare dinspre vrful Ștrunga. Iar în peșterile vizitate, unul dintre profesori — speolog — ne-a prezentat câteva minunate monumente ale naturii.

Anton IONESCU
profesor de gimnastică

De la fotocorespondenți

Aspect de iarnă.
(Al. Racoviță, inginer-șef la fabrica „Triumf” din Cluj)

În comuna Boldu, raionul Rimnicu-Sărat, s-a deschis recent un magazin alimentar cu auto-servire. Bine aprovizionat, magazinul atrage numeroși cumpărători. (V. Barbu).

În centrul orașului Ploiești, s-a deschis o unitate de frizerie pentru copii. (I. Vermont)

În revista „Flacăra” nr. 50 din 16 decembrie 1961 ați publicat o scrisoare în care se arată că la hotelul „Bistrița” din Bacău s-a găsit o metodă cu ajutorul căreia pasagerul era informat precis, la orice oră din zi sau din noapte, asupra situației camerelor. Aruncînd doar o privire asupra unui grafic al camerelor situat la intrare, puteai afla care din ele sînt libere. Măsura era bună desigur, ținînd seama că mai sînt portari care se mișcă greu cînd e vorba să dea călătorului obosit o cameră sau un pat.

Sosind recent la Bacău în interes de serviciu, am constatat că măsura luată de hotel anul trecut a fost, pur și simplu, abandonată, iar portarul de serviciu oferă călătorilor camere numai după ... împrejurări.

Ștefan UDREA
Piatra Neamț, str. 23
August nr. 9

La timpul său redacția noastră a subliniat prin revista măsura bună luată de hotelul „Bistrița” din Bacău. De data aceasta a trage atenția conducerii hotelului în legătură cu abandonarea nejustificată a unei inițiative bune.

Pe scurți

V. CARMEN — Deva. Răsfolii numerele anterioare ale revistei noastre și la rubrica „Cititorii către cititori” veți găsi adresele unor tineri din U.R.S.S., din R.P. Polonă, R.P. Bulgaria și din alte țări, care doresc să corespundă pe teme de literatură, artă, știință cu tineri din țara noastră.

I. CRISTEA și ST. LORENTZ, studenți, București. Vă mulțumim pentru urări și pentru propunerea dvs. în legătură cu apariția în revistă a unui fotoreportaj despre vacanțele studențești. Un astfel de material va apare mai pe larg, și desigur bogat ilustrat, în timpul vacanței de vară. V-am trecut pe lista celor care doresc să facă schimb de corespondență.

M. REBECIUC — Hunedoara: „Flacăra” publică aproape săptămînal caricaturi atît pe ultima copertă cît și în interior, publică schițe umoristice, glume, note satirice etc. Așadar, aveți posibilitatea să găsiți în revistă multe materiale în genul celor care — după cum ne scrieți — vă interesează.

De la caricaturistii amatori

PROVERB:
Vrabia mălai visează...
Const. CIOȘU
student — Cluj

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI — Nr. 7 (351)
17 februarie 1962

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33. Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

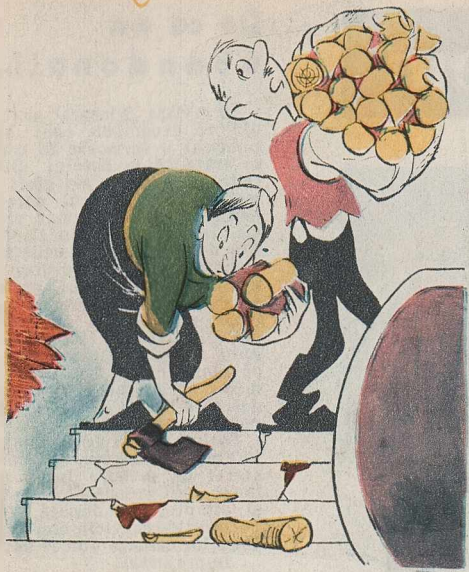
PREȚUL 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii.

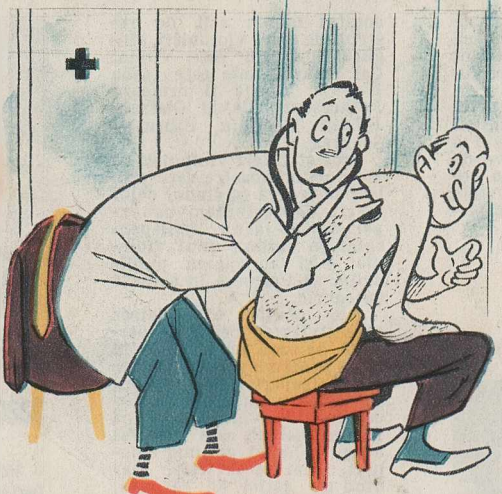
PREȚUL REVISTEI 2 LEI

UMOR

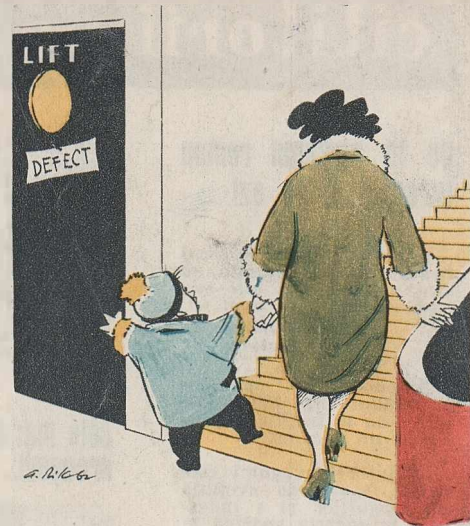
de Rik AUERBACH

— Nae, ai stricat scările! Ce-o să facem acum?
— O să criticăm I.A.L.-ul!

— Nu înțeleg de ce vrei să vă învoiesc o zi, când nu vă găsesc absolut nimic!!!
— Căutați în buzunarul de la haină. Veți găsi... un bilet la un matineu!

— Mămico, de atita vreme stăm în bloc și tot nu mi-ai explicat ce-i aia „lift”...

Despre vânzatori și... invers

— Condiță de reclamații aveți?
— Păi... de-abia ați intrat...!?!
— Tocmai, vreau să știu dacă pot să mă enervez sau trebuie să mă abțin...

— la dragă copilul afară, că se învață cu vorbe urite...

— Tovarășe, nu vrei să ne dai puțină atenție?
— Nu ținem...

...și când mai primiți ceva?